

Békehírnök

2010. december 19–26.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CIV. ÉVF. 51–52. SZÁM

Az idő urának születésnapja

Néhány hete köszöntöttek családtagjaim, munkatársaim, ismerőseim születésnapomon, és mondhatom: nagyon jólesett. Megható volt a figyelmesség, a szeretet, a gondosság. És emlékeztetett a mögöttem lévő évekre. Százával tolultak elő a képek, a megélt élmények, az élet.

Ez ünnepen, karácsonykor nem saját, egyszerű életünk éveire tekintünk vissza, és nem magunkat ünnepeljük, hanem a világot, az egész teremtet világot urát, az Urat, Jézus Krisztust!

Mert jó 2000 évvel ezelőtt emberre lett. Tévedés ne essék, nem akkor kezdődött az élete, hiszen ő maga az örök élet. A múltja felfoghatatlan, hiszen reá nézve jött létre minden, ő az örökkévaló Ige, aki már kezdetben is volt, az általunk ismert kezdetben, de nem akortól, hanem öröktől fogva. Ő a kezdetet-véget nem ismerő idő, és a határokat nem mérő tér, ő az Úr, a minden mindenkiben!

Hogy történhetett mégis testet öltése? Letette korlátlan hatalmát, megüresítette magát, és kicsiny magzatként formálódó testben volt lakhelye. Ő akarta, hogy így legyen emberre. Ugyanolyan embertestben érkezett, mint a miénk.

Az Atya szeretete engedte őt a földre, mert úgy szerette a világot...

Immár több mint kétezer éve, hogy ez a kimondhatatlan csoda megtörtént. A következő 33 esztendőről az év többi hetében írunk, de most emlékezzünk Krisztus szeretetének, értünk vállalt sorsának különlegességére!

Ünnepeljük őt!

Testet öltésének, születésének emléknapijára érkezzünk ajándékokkal! Vajon minek örülne? Mit adhatnánk, amiben benne van szívünk érzése, szeretete, odaszánásunk, figyelmességünk, kedvességünk, ami őszinte, ami igazi ajándék?

Az Úr Jézus elfogad – bárhogyan is érkezünk. Ha semmit nem hozva jövőnk, csak bűnös életemet vonszolom elé ezen az ünnepen – örömmel tekint rám. Ha hálaadásom szerény csokrát szorongatva tipródom előtte, hogy többet akartam, de csak ennyi..., csak ilyen sikeredett, szeretettel tekint rám, ha életem áradó folyóként szolgálja őt, ha egyszerű dolgokat tehettem, és ezek áldott örömeivel érzem, boldogan fogad!

A lényeg, hogy jöjjenek hozzá, hogy hozzá jöjjenek, hogy itt legyenek, hogy ünnepeljem őt!

A mennyei sereg dicsőíti az Urat! „Méltó a Bárány...!” – éneklük csodás kórusukkal, „Dicsérjétek az Urat!” – hangzik a bátorító üzenet odafent.

Itt lenn, a siralomvölgyből felcsendülhet újra karácsony csodás éneke: „Dicsőség mennyben az Istennek! Békesség földön az embernek!” Amint a betlehemi mezőn az angyalok beleénekeltek a pásztorok szívébe az éneket, ami azóta is zengő hangon terjed tovább, áradjon ma is, tovább is, a végtelen ünneplés felé vezető úton!

Áldott karácsonyt!

Mészáros Kornél

Nincs még egy olyan ünnep, mint a karácsony, amelynek titokzatos varázsa szelíden érinti meg a szíveket. De a karácsony misztikus varázsa csak a gyermeki szíveket érinti meg igazán.

Venyercsán László

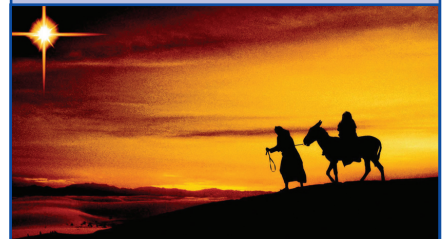
Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét. (Jn 1,14)

A HÉT GONDOLATA

„Az Ige testté lett.” Isten emberre lett. Az örökkévalóból az ideig valóba, a világosságból a sötétségbe jött. Nem kellett azon törnünk a fejünket, hogy hogyan menjünk fel érte a mennybe. Ő kezdeményezte a kapcsolatot. Belépett a mi világunkba. Nem csupán egy pillanatra, hogy megnézzze, mégis hogy boldogulunk. „Közöttünk lakott.” Micsoda új kapcsolat ez a menny és a föld között! Kétezer éve az Ige testté létele reményt hozott az elveszett világba. Isten ma is kegyelemmel és igazsággal akar belépni az életedbe, egyéni kis világodba. Engeded? (Patterson Tímea, Saskatchewan – CDN)

A HÉT GYAKORLATA

Légy valóságos ember, szerepeid között is ebben gyakorold magad, mert Krisztusnak emberre van szüksége, olyan emberre, aki valóságos testében hordozza őt.

A HÉT IMÁJA

Jézus Krisztus, milyen felemelő tudni, hogy te nem tartottad lealacsonyítónak azt, hogy emberi testet ölt. Áldunk téged, hogy ezt az emberi testet ilyen magasztossá titted. Add kegyelmedet, hogy magunkban mi is felmagasztaljunk téged! Ámen.

Áldott karácsonyt kívánunk olvasóinknak!

Valaki zörget

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek...” Kétezer év óta egyre, újra meg újra. A zörgető arcán égi tisztaság, homlokán hatalom és dicsőség tündököl, szeméből megértés, szeretet sugárzik. Jézus Krisztus az, aki ma a te szívednél is megáll.

Talán álomból riaszt föl, és igéjével a napok, hónapok tétlenkedései során felhalmozódott mulasztásaid behozatalára serkent. Lehet, hogy vétkekedések közepette talál reád, és most szemrehányó tekintet kerülve épp arra készülsz, hogy eldadogd néki a magad megítélése szerint is gyarló mentségeket. Ő tovább zörget, mert igaz szóra, bűnbocsánatot, szabadulást szerző bűnbánatra vár.

Vagy annyira beleszédültél már az élet forgatagába, hogy régóta nem számlálsz a napokat, se bölcs szívvel, se anélkül. Most felzörget ő, a ma még kérlelő barátként hozzád érkező égi Úr, hogy eszméltesse: időd a földi létben maholnap lejár. Neki nem mindegy – de azt akarja, neked se legyen közömbös –, hogy a hazahívó szó miképpen talál!

Zörget, s egyszerre eszedbe jut minden, amire még figyelmeztethetne téged. Nemcsak vétkeidre, hanem arra is, hogy mennyire társaltan vagy...

Zörget, holott dörömbölhetne szívajtódon, sőt akár be is törhetné azt, hiszen ő az, akinek adatott minden hatalom égen-földön. E mindent felülíró jog okán otthon kellene lennie szívedben, ha még sincs ott, akkor mikor és hogyan került birtokon kívül? Ne tartótsd tovább e jogsértést, életed uraként bocsásd be végre őt!

Már jócskán benne járunk az adventben, maholnap itt a karácsony, az Ige testet öltésének emléknapja. Hogy a rád köszöntő jeles nap valóban szíved örömnépe lehessen, a megszokott otthonrendezésen túl felelsz arra, hogy itt az idő a nagy életrendezésre is, mielőtt befognád őt. Ám ha ezt végre elhatározod, be kell látnod, hogy még csak részlegesen sem tudod önerőből elrendezni kusza dolgaiddat, azt, hogy a Krisztus-fogadásra alkalmassá tedd magad! Talán épp ezért és így kellene bebocsátanod őt, esdeklő imádságként ajkadra véve

(folytatás a következő oldalon)

Csend és várakozás

Hálát adunk, testvéreim, a hitben való közösségünkért, azért a hitért, ami összetart bennünket, de elválaszt a sáttan csapdájától. Hálát adunk az Atyának, mert úgy szerette a világot, hogy egyszerűen Fiát küldte áldozatra a mi megváltásunkért, hogy bűnös lelkeink el ne kárhozzanak. Hálát adunk a Szentlélek erejéért, amellyel betöltekezve küzdünk az igazság koronájáért, Isten mennyei elhívásának Jézus Krisztusban adott jutalmáért, melyet megad nekünk az Úr, akik várva várjuk az ő megjelenését. Hálát adunk az Úr Jézus Krisztusnak önzetlen áldozatáért, mert ő megdicsőített mibennünk az Atya akaratából. Hálás a szívünk, Úr Jézus Krisztus, hogy könnyöregtél érettünk az Atyához, akik neked adattunk, mert az Atyáéi vagyunk, és egyek lehetünk benned, mint ahogy te is egy vagy az Atyával, mielőtt még a világ lett. Hálát adunk, Úr Jézus Krisztus, hogy megismertetted velünk azt a szeretetet, amellyel az Atya szeretett téged, hogy bennünk vagy és mi is tebenned.

Egyszer egy igehirdetés alkalmával az igehirdető nagyon halkan, majd egyre halkabban, a végén már suttogva beszélt. A hívek a padosorokból bekiabáltak: hangosabban, hangosabban! Nem halljuk! Erre feldördült a hangja: miért az Igének kell üvölni? Miért nem vagyunk mi csendben? Mert ha nem szólunk, az nem azt jelenti, hogy csendben vagyunk, ha a lelkünk zajos. Akkor nem halljuk, hogy Isten szól hozzánk. Az ő határozott, bátor, de szelíd hangját akkor fogjuk meghallani, ha csendben vagyunk, a lelkünk is elcsitul, elcsendesedik, nyitva van az ő szavára, amely tárt szívünkbe úgy repül be, mint az a galamb, amelyik Jézus vállára szállt. A Szentlélek. Aki ott marad a szívünkben, mert megismertük és soha többé nem akarjuk elengedni, mert ha elveszítjük, belehalunk. Tápláljuk-e a reményt? Ha némán is szól hozzánk Jézus, akkor is meghalljuk, hogy azt mondja nekünk: Szeretlek! Szeretlek! Szeretlek, mert az Atya teremtménye vagy, és bennem laksz, mint én az Atyában, felelős vagyok érte, mert én vittem el a bűneidet, én mentettelek meg a kárhozattól, és én készítem neked az utat a mennyi királyságba.

Mondjuk-e imáinkban: hűséges vagyok hozzád, Istenem, szeretlek, áldom szent kegyelmedet, hogy egyszerűen Fiad vérevel megtisztítottál. Várom Jézus Krisztus eljövését, hogy bebizonyítsam neki, hogy méltó vagyok a szeretetére, hogy megtartom

azt a szövetséget, amelyet ő a vérevel pecsételt meg, hogy bemelegítségemkor a szent és végtelen lelkeidben és a te igaz igéidben fürödtem meg, hogy elmondok nemcsak az enyéimnek, hogy mily nagy dolgot cselekedett velem az Isten, amikor megszabadított. Bizonyoságot teszek rólad mindenhol, ahol csak vagyok. Megszelídül haragom, lecsitulnak indulataim, oldódik bánatom, mert erős vagyok a hitben, és mert nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vesszöd és botod megvigasztal engem.

Erősítsük meg a szövetséget, amit vele kötöttünk, és tartsunk ki, mert amikor eljön, nekünk kell őt megszólítanunk! Most alakul ki, hogy mi lesz az első szavunk hozzá, mit fogunk neki mondani.

„...Én kiáltó hang vagyok a pusztában, készítetek egyenes utat az Úrnak!... Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa! Én vízzel keresztelek titeket, hogy megtérjete, de aki utánam jön, hatalmasabb nálam... Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztele titeket.”

Ugye milyen ismerősek Bemerítő János szavai? De ott vannak-e a szívünkben? Ott vannak-e a lelkünkben? Tényleg pusztába kiáltott szavak János szavai? Van-e fülünk a hallásra? Van-e erőnk, szándékunk és szívünk a cselekedetekre? Az evangélium szerint véget ért a messiási váradalom. Megjelent Jézus, megkeresztelkedett és új korszakot nyitott a világmindenség történetében. Elkészítettük-e az utat az ő számára? Készen vagyunk-e a szent várakozásban az ő megjelenésére? Felfogtuk-e, hogy úton van hozzánk és közöttünk fog lakni?

De csak az láthatja meg őt, aki megtanulta tőle, hogy szelíd és alázatos szívű, Istenbe simuló, szerető, tiszta gyermek. Akinek megkérdőjelezhetetlen a hite és szeretete, akinek a szívében lakik ő örökön-örökké.

Töltsd el szívünket az öröm, hogy nagy Üdvözítőt támasztott nekünk az Úr! Ujjongjon és örvendezzen a szívünk, és adjunk hálát az Isten dicsőségéért, mely dicsőség fényében mi is megvilágosodunk, megtisztulunk, mert az ő gyermekei csak ilyenek lehetnek. Legyünk az Úr Jézus gyermekei, szeretetben, néha elcsendesedve mélyen, hallgatva az Úr hangját, mint az Atyáét, aki gyermekeit hívja és öleli magához az ő végtelen szeretetével. Ámen.

Kelemen Szabolcs Alpár
(Törökbálint)

„Kívánjatok békét Jeruzsálemnek!” Egy szentföldi zarándokút tapasztalatai (4. rész)

Az egykori betlehemi istálló fölé épített
Születés Temploma

Betlehem – Jeruzsálemtől mindössze tíz kilométerre fekszik déli irányban Betlehem, ahová ugyancsak el szerettünk volna jutni. Autóbuszunk útközben egy ligetes völgyön szaladt keresztül. Mintha a bibliai idők elevenedtek volna meg, amikor egy juhnyáját pillantottunk meg pásztoraival, aki egy kis bicegő báránykát gyógyítgatott éppen az út szélén. Megálltunk egy pillanatra, hogy lefényképezzük. Aztán ahogy messziről a városra tekintettünk, eszünkbe jutott a kedves, sokak által ismert karácsonyi ének: „Ó, Betlehem kis városa, mily csendben fekszel ott, álomtalan meződ felett a néma csillagok. De zord utcádon tiúnt fel örökké tartó fény. Ez éjszakán beteljesült benned minden remény.”

Nemsokára ki kellett józanodnunk az idilli álmodozásból. Betlehem városát ugyanis egy legalább nyolcméteres újonnan épített, hidegháborús időkre emlékeztető, szögcsatornákkal kiegészített betonfal veszi teljesen körül, melynek kapujában fegyveres őrök álltak utunkat. Izraeli felségjelzésű autóbuszunkat feltartóztatták, csak a bátrabbak vállalták a további gyalogtúrát. Betlehemet ma palesztin arabok lakják, akiknek fele keresztényen, másik fele mohamedán. A zsidóság számára ez a város ma is szinte megközelíthetetlen ellenséges vidék sok más palesztinok lakta településsel együtt, mint például a „gázai övezet”, vagy a hajdani „Samária tartományának” számító, Jordántól nyugatra eső terület.

Pedig itt Betlehemben teljesedett be az ősi prófécia, ahol 2000 esztendővel ezelőtt született meg Dávid megígért sarjaként a Világ Üdvözítője. Ma valószínű, hogy épp olyan rideg fogadtatásban részesülne a kisdedként érkező Isten Fia, mint azon a zord és barátságtalan éjszakán, amikor „nem volt hely számára a fogadóban”.

Persze ilyenkor karácsony előtt ismét megnyitják a kapukat a jelentős idegenforgalmi bevételt biztosító, a világ minden tájáról ide özönlő turisták előtt. Talán még éjféle misét is engednek sugározni a legtöbbet fizető hírcsatornák számára a város mai urai. Ne felejtjük el azonban egy pillanatra sem, hogy Betlehem nevének eredeti jelentése „kenyér háza”! Vajon hányan gondolnak ma arra, hogy éppen azon a sötét és reménytelenül hosszú éjjelen öltött testet az Ige, és vált valóra a város nevében rejlő ígéret, mégpedig

Jézus születésének helyét jelképező
ezüstcsillag a betlehemi templomban

hogy Jézus Krisztus lett az „Élet Kenyerévé” a világon szerteélő népének. Ma éppen olyan nagy szűkség van a Békesség Fejedelmének népeket kiengetelő közbenjárására, mint annak idején. Az angyalok karának ma is időszerű üzenete buzdítson bennünket ezen a karácsonyon is: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát”. (folytatjuk)

Dr. Mészáros Kálmán
lelkipásztor/egyházelnök

Egy mai pásztor juhaival a betlehemi mezőkön

(folytatás az előző oldalról)

egy régi ének néhány sorát: „Jöjj, királyom, Jézusom! Szívem, íme, megnyitom... Véredde, mely el-kifolyt, / Mosd le rólam, ami folt...”

Ennyi a te dolgod. Add át néki a főhelyet, a többit elrendezi ő! Ahol az Úr Jézus lakozást vesz, ott létrejön az összhang, a sóvárgott rend, az elevenítő békesség, és megszűnik a lelkünket még sokszor nagy embertömeg közepette is társtalan-ná tevő árvaság: „...ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énekelem” (Jel 3,20).

Győri Kornél

Eljön

Ádvent. Szelídzengésű üzenet.
Eljön! Eljön!

Beteg, a gyógyulásod,
rab, a szabadulásod,
halott, az életed.

Szomorú, most jön az öröm!
Erőtlen, most jön az erő!
Éjbe' járó, hajnalra váró,
fölkel a fény neked.

Zendül az ég,
zendül a föld.

Isten üzent:

Eljön! Eljön!

Ádvent! Ádvent!

Ádvent. Dörög rendíthetetlen,
kemény, királyi üzenetben.

Eljön. Eljön.

Ha elkerülöd a mosolyban,
eléd kerül, mint könny, sikoltás.

Ha a bölcsőben meg nem látod,
utadat állja, mint koporsó.

Eljön az Első és az Utolsó.

Ha mint templom szelíd harangja

Nem találhat szíven a hangja,

Ágyúk ádáz tüzeiben hallod

Ítélni rajtad majd e hangot.

És romba dőlhet minden oltár
Elnémulhat zsoltosma, zsoltár,

Házad küszöbén fog megállni...

A munkaszabályban, léha dalban

Vagy az éj titkos csendjében fogod

Közelgő lépteit meghallani.

Eljön! Eljön! Ki nem kerülheted.

Ha kikerülöd, mint kegyelmet

Úgy kell bevárnod, mint ítéletet.

Hallod? Hallod?

Mozdul az ég, mozdul a föld,

Isten üzent:

Eljön, eljön.

Ádvent. Ádvent.

Túrmezei Erzsébet

Józsefék nyomora

Nehéz körülmények között élünk.

Valószínűleg ha ezt olvasnám egy cikk első mondataként, gyorsan lapoznék, talán az újságot is letenném. Remélem, mások most nem így vannak ezzel. Nem szeretem, amikor panaszkodunk korunk nehézségeire, mert ennél kényelmesebb, élvezetesebb korszaka nem volt az emberiségnek. Természetesen minden korban megvolt az önkényeztetésnek egy felsőfoka, melyet néhány ezer ember élvezhetett birodalmanként, de soha ennyi szórakoztató-eszköz, szolgáltatás, fogyasztási cikk nem állt a széles népréteg, az átlagember rendelkezésére önmagunk boldogítására. Így a karácsonyi vásárok forgataga, a tökéletes ajándék kiválasztására tett meddő próbálkozások időszaka után ezt nem kell külön ecsetelgetnem. Nézzünk csak szét most otthonunkban, simítsuk végig tekintetünkkel a sok felesleges vagy nélkülözhető holmit! Egy másik példa: nemrég beültem egy kedves ismerősöm új autójába, s amikor gyújtást adtam rá, máris egy időgépnél éreztem magam – anynyi kis színes világító lámpácska gyúlt ki, hogy azt hittem, máris itt a szenteste. Minden egyes visszajelző LED egy-egy felkiáltójelként áll azóta is előttem: a legjobb körülmények korában élsz!

Nehéz körülmények között élünk. Mégis vissza kell térnem a kiinduló gondolathoz, és épp ez a megdöbbentő. Bármennyire igyekszünk is, korunk érzelmi, hangulati, stressz- és egyéb görbéi messze a magasba mutatnak. Nemrég egy idősek klubjában veztettem adventi beszélgetést, s csak egy félrecsúszott mondat kellett ahhoz, hogy elinduljon a lavina: milyen gonosz a mai világ, régen nem így volt stb. Alig bírtunk elótápaszkodni a „hőföregteg” alól, hogy megegyezzünk abban: belső örömünk, jóérzésünk léte vagy nemléte független külső, akár anyagi helyzetunktől.

A fél Biblia – ha nem az egész – arról szól, hogy te meg én teljesen függetlenül élhetünk körülményeinktől. Minden valamire

(folytatás a következő oldalon)

Karácsony: az inkarnáció misztériuma

Karácsony lényegi üzenetét szinte minden ember ismeri, legalábbis az úgynevezett „keresztény világ”-ban. Azért van karácsony, mert kétezer évvel ezelőtt megszületett erre a világra a Megváltó, az Úr Jézus Krisztus. Az ismert angol karácsonyi szlogen röviden és tömören így fejezi ki ezt: „Jesus is the reason of the season!” (angolul olvasva rimelő mondás. Lefordítva a jelentése: „Jézus az igazi oka ennek az ünnepi időszaknak”). Még azt is csak karácsony eseményéhez kötött lehet jól és helyesen értelmezni, hogy miért a szeretet ünnepe a karácsony. Azért, „mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!” (Jn 3,16) Isten mutatott példát nekünk először a szeretetben.

„Azáltal lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” (1Jn 4,9–10)

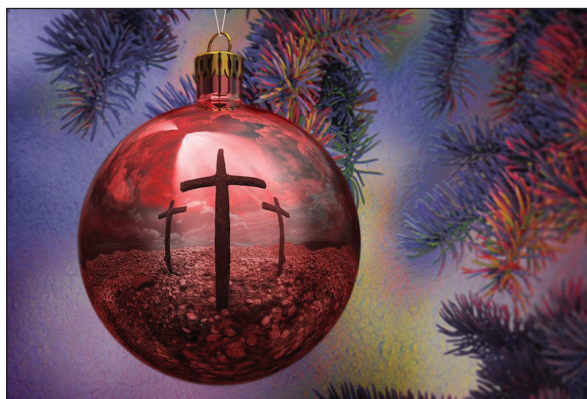
Isten igéje nagyon egyértelműen határozza meg az Isten-ember szeretetkapcsolatban a helyes sorrendet, a kezdeményező lépést és a viszontválaszoló reagálást: „Mi szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket!” (1Jn 4,19)

Az emberek iránti szeretetünk forrása Istennek irántunk való szeretete. Viszont a mi Isten iránti szeretetünk valóságát az mutatja, hogy szeretjük-e az embertársainkat: „Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát? Az a parancsolatunk is van őtől, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.” (1Jn 4,20–21)

Még a karácsonykor oly általánosan elterjedt gyakorlat, mint az ajándékozás is közvetlen kapcsolatban áll az első karácsonnyal. Egyrészt azért, mert Isten küldte el erre a világra a legnagyobb ajándékot: az ő Egyszülött Fiát, Jézus Krisztust. „Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért!” (2Kor 9,15) Másrészt azért,

mert a Biblia arról is egyértelműen szól, hogy a csak szavakban álló „szeretet” nem is szeretet valójában. Tettekkel kell kimutatnunk, bizonyítanunk szeretetünket: „Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal!” (1Jn 3,18)

A fentiek annak a magától értetődő, apriori gondolatnak – mint előfeltételnek – az alapján állnak, hogy az ember elfogadja, hittel magáévá teszi azt az ember számára felfoghatatlan csodát – misztériumot –, hogy az Isten emberré lett. Ezt a bűnös világ

megváltása érdekében megtörtént „isteni belépést” az emberiség történelmébe, annak „vér és genetikai vonalába” nevezi a teológia inkarnációnak. A szó jelentése: megtestesülés vagy testet öltés. Konkrétan azt az eseményt, történetet fejezi ki, amikor az örökkévaló, tér és idő világán felüli Létező, Isten belépett a tér és idő világába, és magára vette 100%-ban a mi emberi testünket és természetünket. A Biblia ezt a legpontosabban és legrészletesebben a következő szöveggel közölte mint Istentől jövő kinyilatkoztatást: „Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten (Fiú), aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt” (Jn 1,18). „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1,14) Ennek az eseménynek a megvalósulási módja egy szent titok. Még akkor is, ha olyan általános emberi tapasztalati ténnyel tudjuk leírni és elmondani, mint egy ember megszületése! Egy isteni személy emberré születése szent titok: az inkarnáció misztériuma! Mégis minden ember megtapasztalhatja ennek valóságát, ha hisz Istennek és az ő igéjének, és hittel elfogadja Jézus Krisztust mint személyes Megváltóját.

Az inkarnáció misztériumához tartozik még Jézus Krisztus halála, feltámadása és mennybemenetele. S amire kevésbé szoktunk gondolni, az ő mostani állapota a mennyben, és az üdvösségben (örökkévalóságban) állandósult létformája. E felsorolás egy-egy külön témát jelent a krisztológiában (a teológia Krisztusról szóló tudományága). Most csak közvetlen karácsony összefüggésében, tehát a testet öltés ténye és következményei viszonylatában utalunk röviden arra, hogy a halál elszenvéde is csak testben létező számára volt lehetséges. A feltámadása valóságos testben való megjelenést jelentett (lásd Lk 24,38–43). Amikor Jézus elragadtatott a mennybe, a tanítványai ezt fizikai szemeikkel látták. Azt látták, hogy Jézus teste felemelkedik a földről – a gravitációt legyőzve –, és felszáll a mennybe. János apostol látomásai-
ban, amikor Isten bepillantást engedett neki a mennyben történetekbe és az eljövendő események meglátására – az Úr Jézust mindig testi

formában látta. Vagy úgy, mint aki mennyi állapotát formájában nyilvánvalóan és egyértelműen érzékelhető módon hordozza és reprezentálja a földön végbement megváltói tettét, a helyettes megváltó halál elszenvéde. Ezt figyelhetjük meg akkor, amikor így ír János: „*És láttam, hogy... ott áll a Bárány: olyan volt, mint akit megöltek*” (Jel 5,6). A Jelenések 19,11–21. versekben János lát egy titokzatos mennyi személyt fehér lovon ülve megjeleni a megnyílt égen át. Ő jön a földre hadakozni és ítéletet tartani. Ő a dicsőséges Isten Fia!

Az inkarnáció misztériuma, mely karácsonykor kezdődött el a földön, folytatódik tehát a mennyben és az üdvtörténeti események végső időszaiban is. S talán... – számunkra elképzelhetetlen módon – még az üdvösségben is.

De jó, hogy nem titok többé: Isten szeret! Jézus Krisztus térted és énértem testet öltött, emberré lett!

Szlovák Tibor
lelkipásztor

A jó hír mindenhol és mindenkinek szól

Isten Jézus Krisztus megszületését páratlan bölcsességgel kivitelezte. Lukács evangéliuma rendkívüli történetben számol be, Mária miként a Szentlélektől fogantatva hordozta és hozta világra Betlehemben Jézust, a megváltót. Hogyan mentette meg Heródes vérontásától, és vitte Máriát és Józsefet a gyermek Jézussal biztonságos helyre Egyiptomba.

A sátán minden igyekezetével, erejével azon volt, hogy eltörölje a felkentet a föld színéről.

De Isten nemcsak megakadályozta ezt, hanem úgy rendelte az eseményeket, hogy az ő Fia imádatban részesüljön különböző emberek, többek között pásztorok részéről, akik születése idején éppen Betlehem közelében tartózkodtak. Ott vannak a fejedelmek, közismert nevükön a napkeleti bölcsek, akik a távoli pogány nemzetektől utaztak oda, hogy meghajolva hódoljanak a békesség Fejedelme előtt. Érdekes, hogy Isten így válogatta össze Jézus első imádóinak csoportját. Voltak a pásztorok, a szegények, másfelől a bölcsek, valószínűleg a világ legkiválóbb tudósai. Azzal, hogy Isten ennyire különböző embercsoportokat vezetett el az újszülött Jézushoz, kijelentette: a jó hír mindenhol és mindenkinek szól.

A társadalom számkivetetteit, a pásztorokat sem zárja ki Isten az ő országában megnyerhető üdvösségből, ahogy a pogány országok gazdag és magasan képzett bölcseit sem. Így születhet meg a te szívedben, életedben Jézus Krisztus, bárki légy ezen a földön.

„*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy engem is megváltott, hogy aki hiszben benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn 3,16)

A világnak nem még több vallásra van szüksége, hanem Jézus Krisztusra.

A keresztyének ténykedése ma sokszor mintha emberi tervekből indulna ki, majd emberi erővel próbáljuk Isten országát építeni. Ha magunk erejéből fáradozunk, úgy próbáljuk megélni a keresztyén életet, az csalódást hozó, hiábavaló próbálkozás. Kérnünk kell Istent, hogy tartson alázatban, és felismerjük, hogy minden az ő irányítása alatt áll. Ezért küldte el Jézus Krisztust. A mi szerepünk csupán annyi, hogy ha meghalljuk a hangját, feltétel nélkül adjuk át életünket, engedelmeskedünk parancsának. Hogy hirdetni tudjuk az ő szeretetét és kegyelmét e beteg és sebzett világnak.

Papp Ferenc
(Újpest)

(folytatás az előző oldalról)

való bibliai szereplő nehéz családi-történelmi helyzetekben talált Istenre, önmagára, a cselekvés útjára. Itt jönnek a képbe Józsefék. Isten számára nem gond az ő viszontagságos útjuk, emberhez méltatlan szállásuk, kiszolgáltatottságuk. Sokkal inkább lehetőség. Igaz, nem volt lakáshitelük, és nem tudták, mi az a vörösiszap. De tudták a pásztorokkal együtt, mi a nincstelenség, üzöttség, éhség. És mégis megtelt az istálló Isten örömeivel. Te képes vagy erre? A Biblia azt írja, hogy „*sem halál, sem élet, ... sem jelenvalók, sem eljövendők, ... semmi nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban*” (Róm 8,38–39).

Mi a következménye mindennek? Hogy beállhatunk örömmel a Mózesek, Gedeonok, Eszterek, Dánielek, Józsefek, Máriák, Péterek sorába, akik totálisan vesztes időszakokban Istenben bíztak, szenvedtek, tűrtek, kitartottak, győztek.

De van más következtetés is: máttól, ha ezt a cikket végigolvastad, velem együtt nincs hivatkozásod többé arra, hogy azért vagy így meg ilyen, mert a szüleid, testvéreid, előjáród, lelkipásztorod, gyülekezeted, polgármestered, miniszterelnököd valamilyen. Töröljük a szótárunkból és felejtjük el ezeket a semmilyen, hitetlen beszédeket! Te független vagy mindenkitől, ma dönthetsz jól, és Isten egy pillanat alatt melletted terem. „*Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és velem vacsorálok, ő pedig énvelem.*” (Jel 3,20) Nincs harmad-negyedizig tartó átok – esetleg földi körülmény –, melyet öröklünk, mert az ige azt mondja: „*Megtörténik, hogy kimondom egy népről vagy országról, hogy kitepem, kiirtom és elpusztítom. De ha megtér gonoszságából az a nép, amelyről beszéltem, akkor én is megbánom, hogy veszedelmet akartam hozni rá.*” (Jer 18,7–8) És végül: „*Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában*” (Zsid 3,7–8).

Boros Dávid
lelkipásztor (Kiskőrös)

Születési évfordulók

Nemcsak a világnak, hanem az egész világmindenség legnagyobb emberének születési évfordulóját ünnepli legméltatlanabban a kereszténység nagy többsége.

Nincs olyan híres, olyan nagy ember a világon, akinek születési évfordulóján a csecsemőt ünneplnék utónevét kicsinyítő képzővel emlegetve évszázadok óta. Senkinek nem jutna például eszébe – hogy csak a magyar írók, képzőművészek és zeneszerzők közül említsünk néhányat –, hogy *Arany Jánost* Jancsikának, *Jókai Mórt* Mórckának, *Munkácsy Mihályt* Misikének, *Bartók Bélát* Bécikének, *Kodály Zoltánt* Zolikának emlegetné. De hiszen köteteket lehetne megtölteni az egész emberiség nagyjainak neveivel, de egyetlen név sem az illető csecsemőkorát idézi fel bennünk, hanem az egész életművét.

Nem ünneprontás tehát, ha – teljes nevén említve – az Úr Jézus Krisztus egész életművének kell – kellene – megjelenie előttünk az ő születésének ünnepén, karácsonykor. Sőt nemcsak annak, hogy felnövekedvén „szertejárt jót tévén” (ApCsel 10,38), „hogyan szolgáljon”, hanem annak is, hogy e szolgáló élet csúcsa, koronája az volt, hogy életét adta „váltáságul sokakért” (Mt 20,28), tehát a váltáságihalál. Ezért született. Azért, hogy meghaljon. Mindenki más azért születik, hogy éljen. De ő azért, hogy meghaljon, hogy meg tudjon halni (Fil 2,6–11), a halhatatlan Isten halandó testet öltött, „testté lett” (Jn 1,14), ez a „karnáció”, ez a karácsony.

A szeretet ünnepe. Igen, de nem az emberből kitelő szereteté, hanem az Isten szeretetének ünnepe (Jn 3,16). Mindenféle szeretet nagyságát az érte hozott áldozat nagysága adja, méri. Márpedig: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért” (Jn 15,13), sőt emberi önmagát felülmúlva ellenségeiért is. Isten ugyanis „abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk” (Róm 5,8), amikor Isten ellenségei voltunk (nem ő vult ellet-
(folytatás a következő oldalon)

A meglátogatott bolygó

Nem semmi történt azon a bizonyos karácsonyon. Bár már alig lehet kihámozni a lényegét, mert eltakarta, eltakarja az üzlet, lótas-futás-rohanás, sütés-főzés ajándécsomagolás, vagy a hiány, szegénység miatti fájdalom, hogy nincs miből ajándékozni. Stresszt okoz az ünnep. A napokban mondta egy szlovák üzletember a rádióban, aki az egész világra szállítja a karácsonyi díszeket, díszvilágításokat kamionszámba, még az arab országokba is: Nekünk az egész év a karácsonyról szól. Meg azt is, hogy a megrendelőiknek a karácsony csak pénzt, üzletet jelent. Azért is kezdődnek már szinte szeptemberben az előkészületek, kivilágítással, üzletezéssel. Jó, hogy a mindenható Isten nem így volt és nem így van vele. Ez a mi nagy szerencsénk. Jobban mondva ez kegyelem.

A mindenható, teremtő Isten, az univerzum Ura tehetetlen kisgyermek formájában látogatta meg földünket. „Ha mondjuk az angol királynő tesz látogatást külhonban, akkor megadják a módját. Nem akármilyen kíséret, testőrség, előkészület, felhajtás, csinnadratta lengi körül az eseményt. Kétfonnányi poggyász. Minden alkalomra két öltözet ruha. Fekete ruha arra az esetre, ha valaki meg találja halni. Húszliternyi vérplazma, fehér kecskebőrből készült véccélülke-borítók tömkelege. A királynőt elkíséri fodrásza, két inasa és további kiszolgálószemélyzete. Ha egy uralkodó külföldre látogat, az bizony húszmillió dollárba is kerülhet.”

Hát a mindenható Isten látogatása nem ilyen volt. Hajléktalan szegény-csendesen alázkodott be a gazdag Isten a porfészek betlehemi faluvégi istállóba írástudatlan senkik és állatok

közé. Nincs sátorcsinálás, rivaldafény, szolgasereg, pompa, testőrség, keleti kényelem. Feszültség volt, botrány és hideg sötét inkább. Miért? Miért így? Érthetetlennek tűnő titok. Pedig nem akárki érkezett. Kicsoda őhozzá képest bármelyik földi hatalmasság, akit bókolvá vagy kényszeredetten lengnek körül mulandó bókók? Micsoda titok, alázat, homályos talány. Szeretettel félelmet oldó, porba alázkodó, isteni hatalmas szeretet. Ki érti ezt? Ki értékeli ezt?

Így oszlatja a félelmet a hatalmas, szent, örök Isten? Így lesz megközelíthető mindenkinek, a kicsiknek is, akiket nem tisztelnek, nem jegyeznek, akik a nagyok előtt nem számítanak?! Az első karácsonyon Betlehemben nem volt fény, pompa és olyan körülmény, amit karácsonyi üdvözlőlapokon látni idealizált ábrázolásban. (Minden fényes, pompás, aranyozott, jól öltözött.) Biztosan nem. Istálló jász-lában szegény család zsidó gyermeke fekszik. De ő az Isten egyszülött Fia. Hihetetlen, de igaz bibliai üzenet. Sorsfordító tény. Világrengető igazság, az univerzum legnagyobb híre. Örömhír. Evangélium. Emberré lett az Isten. Anyaméhbe zsugorodó alázat.

J. B. Philips művében egy idősebb angyal vezeti végig fiatal társát a világegyetemen. (Nemrég láttam Svájcban, amikor egy nemzetközi színjátszó csoport adta elő megkapóan a történetet.) Örvénylő galaxisok és tündöklő napok mellett haladnak el végtelennek tetsző úrbeli utakon, míg végül egy ötszázmillió csillagból álló galaxisba érkeznek.

Amikor közelebb kerültek egy általuk napnak nevezett csillaghoz és a

körülötte forgó bolygókhoz, az idősebb angyal egy tengelye körül meglehetősen lassan forgó, jelentéktelen külsejű gömbre mutatott. A kis angyal olyan fakónak látta, mint egy használt teniszlabda, gondolatai még mindig az előbb látott pompa körül forogtak.

– Azt ott jól jegyezd meg! – figyelmeztette az idősebb angyal a fiatait, miközben a bolygóra mutatott.

– Én kicsinek és piszkosnak látom – felelte a fiatal angyal. – Mitől olyan értékes?

Hogyne lenne értékes, hiszen itt élünk. Ez a mi bolygónk, talán csak itt van élet. Milyen jó visszazánni repülővel a földre. Minden úrutazónak a legszebb bolygó. Az otthonunk. A túlélés egyetlen esélye, reménye.

A kis angyalt azonban egyáltalán nem nyugtázta le a látvány. Hitetlenkedve hallgatta az idősebb angyal elbeszélését, hogy ez az aprócska, jelentéktelen bolygó az úgynevezett Meglátogatott bolygó.

– Azt akarod mondani, hogy a mi nagy és dicső hercegünk személyesen leereszkedett és meglátogatta ezt a jelentéktelen kis valamit? Nem értem,

miért tette. – A kis angyal arca megvetésről árulkodott. – Azt akarod mondani, hogy annyira lealacsonyodott, hogy olyan csúszómászóvá lett, mint annak a jelentéktelen golyónak a lakói?

– Bizony ám, de nem hiszem, hogy örülne annak, hogy csúszómászóknak nevezted őket ilyen lekicsinylően. Ugyanis bármilyen furcsa, nagyon szereti őket. Azért ment el közéjük, hogy mentőakciót hajtson végre, és olyanokká tegye őket, mint ő maga.

A fiatal angyalnak leesett az álla. Nem tudta felfogni, hogy mi történt.

Számomra is lenyűgöző a tény, hogy így történt. Talán számokra is. Ez karácsony lényege. Meglátogatta a herceg a bolygónkat, hogy megmentse. Országot, királyságot alapított, ami elkezdődött, kiteljesedőben van és el fog jönni, teljesen kibontakozik. Karácsony nagyon nagy ünnep. Ok az ünneplésre, örömré és az öröm tovább sugárzására. Nem elfelejtett és nem jelentéktelen bolygó a miénk. Karácsony ünnepre és felelősségvállalásra, örömhírmondásra hív, biztat.

Bayer György
lelkipásztor

Bonbon

Egy tanító néni élete nemcsak kemény munkából, dolgozatjavításból és korrepetálásból állt, hanem a szülők és gyerekek megható hálájának kifejeződéséből is. A szeretet jelei, akár kis rajzocskák, akár apró tárgyi ajándékok a munkámhoz tartoztak..

Karácsony és év vége táján különösen felhalmozódott a szeretet sokféle jele. *Erzsike*, akinek egyetlen szavát sem értettem, amíg a nagymamája nem jött be érdeklődni az unokája felől, akkor jöttem rá, hogy az egész család zsebével beszél, vagyis Vas megyeiek. Hálás volt a nagy, és kaptam tőle egy felkötött állú kiskutyát. Sokáig őriztem a szekrényben, és sajnálom, hogy az idők folyamán eltűnt. Szépen jelképezett egy kapcsolatot, amelyben tisztelet, megbecsülés, hála vegyült a szegénységgel és a tanító rangjával.

Rózsika, a kolléganőm szokta mesélni, hogy az ő legnevezetesebb ajándéka egy villanykörte volt. A házmaster mama ehhez jutott hozzá, valószínű pénz nélkül.

Ezek az esetek csak arra való, hogy mosolyt csaljanak az ajkunk szegletébe. Jó, hogy megtörténtek, mert min derülnénk negyven év után is?

Mégis a leggyakoribb ajándék a konyakos meggy vagy más dobo-

zos csokoládé volt. Soha nem vettem ilyen nyaláncságot, mert drágának találtam. Sőt egyszer arra gondoltam, lehetne ezt a finomságot más fontosabb élelmiszerre váltani. Az édesanyámék utcájában ismert egy cukorka boltosné, és vele egyezkedtem. Tíz százalék ellenében hajlandó volt visszavenni a dobozos édességet.

Több karácsonyunk is volt, amelyen a bonbon árából vettem lisztet, tojást és margarint, így tudtam sütni kalácsot.

Aztán ez a jó lehetőség is bedugult.

Egyszer megint vittem néhány dobozka csokoládét, de nem kellett. Az eladónő megfordította a dobozt, és megmutatta, hogy két éve lejárt a szavatossága. A másik dobozon egy jel volt, tőle vették évekként azelőtt. A doboz ki tudja milyen körforgásban átment rajtam, visszajutott hozzám, aztán újra én következtem, és akkor vittem hozzá.

Néztünk egymásra, neveltünk egy nagyot, de többet nem vittem hozzá semmit. Attól kezdve megehatték a bonbonokat a gyermekeim. Hát ilyen világot éltünk!

Frittmann Lászlóné

(folytatás az előző oldalról)

nünk, hanem mi öellene). Őt nem lehet megelőzni a szeretetben, mert már születésünk előtt „lekörözött” bennünket. Csak az az élet tud meghalni, amelyik meg is született. „Nem éltem még a föld színén, te értem megszülettem. Még rólad mit sem tudtam én, tulajdonodda tetél...”

„Abban nyilvánul meg Isten hozzáink való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk általa.” (1Jn 4,9) Mert nélküle nem igazán élet az életünk. Nélküle csak a magunk életét éljük, a magunk módján, s hogy ez a mód milyen, arról jobb nem beszélni. De ha általa élünk, akkor nem a mi életünket, hanem az övét éljük, Isten életét, a boldog Isten boldog életét (1Tim 1,11), az pedig minőségében és mennyiségében is örök.

„Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent – vagy bárkit –, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért” (1Jn 4,10; Róm 3,25). Itt megint az áldozatról van szó, arról, hogy egyenesen ezért, saját maga feláldozásáért küldte Jézus Krisztust a világba. Karácsonynak tehát ez az igazi célja.

De hát akkor mi ne szeressük egymást? Dehogynem! Éppen az ő szeretetéből kell következnie a miénknek is: „Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást” (1Jn 4,11). Kezdjük el vagy folytassuk a tartozás törlesztését! És ne csak karácsonykor, hanem folyamatosan, hogy a szeretetből származó áldozat életformává váljék egész életünkben!

Balog Miklós

Jövőre is tartunk országos férfikonferenciát!

Szeretettel tájékoztatjuk a gyülekezetek férfi testvéreit, hogy a **2011. évi konferenciánkat május 13-15. között tartjuk Berekfürdőn, a Megbékélés Házában**. A konferencia főtémája: „Elkülönülni a világtól – benne élni a világban?” Készüljünk már most, tegyük szabaddá magunkat, jegyezzük elő naptárunkban, és időben jelentkezünk a baptista férfiak országos találkozására!

Presbiteri Tanács

Elragadtatás

Embernek születni, a földre telepedni
Oly létmód és élettér,
Melyből kilépni képtelenség.
E körülhatárolt világban:
Az ember porsátorba zártan,
S kimért, szűk parcellán fűradozva,
A földi igát csak arasznyi ideig vonja.

Kapott birtokát börtönnnek érzi.
Létterét mégis kitágíthatónak véli;
A nagy messzeségbe nyíló utat
Vég nélkül kíméli.
Ösztöne erre szüntelen készleti!

Ámulva nézi a prófétákat és apostolokat,
Kik porsátrukat itt hagyva,
Kitörtek e létkeretből.
Testetlenül tettek látogatást ott,
Hol nincsen semmi homály,
Sem kimért parcellák;
Hol határidő és határkő
A létet s teret nem korlátozzák.

De visszatértek, hogy a boldogító
Üzenetet átadják:
Vágyak indáit ne tépdessük tovább,
S a remény legyen vidám zászlólobogás,
Mert lesz elragadtatás,
Lesz szerencsés megérkezés innen oda,
Ahová titkon mindenek sódárogna!

De addig is, legyen e rövidke lét
Nekiünk is küldetés,
Híradás arról,
Hogy egyszer megnyílik fölöttünk az ég,
S kitágul szerfelett az élettér;
És a látóhatár az egek egén
A végtelenbe ér!

Nagy Ferenc

Mikor eljött az idő teljessége

„hogy Isten fiaivá legyünk” (Gal 4,5)

Mikor eljött az idő teljessége,
Isten elküldötte fiát,
Hogy Benne leljünk teljességre,

Hogy ne nyílgözze többé a világ
Földhöz kötötten, önkörébe zárt
Létiünket megalázó szolgaság.

Áldott istenfíú méltóságra
Szól elhívásunk, Szentlélek nevel,
Úgy tekintni Istenre, mint Atyánkra,

Ki szeretetben magához ölel.

Bácsi Sándor

Karácsonyi apostolkodás

Petrőczy Évát
sokan ismerik
mint az angol-
szász és magyar
puritán irodalom
kutatóját, mint
költőt. Verseit,
írásait én is rég-
óta figyelem, ol-
vasom. Szemé-

lyesen viszont csupán idén, a reform-
máció hónapja nyitóünnepségén
ismertem meg az Ökumenikus Ta-
nács székházában. Lélekemelő és ér-
telemformáló előadása magával raga-
dott bennünket, a hallgatóságot. Ad-
vent elején kerestem fel lakását,
hogy megszólaltassam – most első-
sorban nem a költőt és a tudóst, s
nem is a szerkesztőt – a karácsonyra
készülő édesanyát, nagymamát. Sze-
mélyes bája, közvetlensége és hite
erősítse minden kedves Olvasónkat!

– Neked mikor kezdődik a karácsony?

– Már augusztusban és szeptem-
berben elkezdem a készülődést: kü-
lönböző titkos helyekre gyűjtöm a
meglepetéseket. Zegzugos öreg laká-
sunkban jól el lehet rejtetni az ajándé-
kokat, és olykor családtagjaimmal is
közlöm, hogy bizonyos helyekhez ne
nyúljanak. A férjemmel együtt mind-
kettőnkkel megtörtént már, hogy az
egymásnak szánt ajándékot „elveszí-
tettük”, és egy évvel később találtuk
meg.

– És a családon kívül kire terjed még ki
ez az előgyűjtögetés?

– Volt tanítványok, barátok, bizo-
nyos kollégák, vagy számos életre szó-
ló barátunk. Listákat soha nem csinál-
tam. Magam is elámulnék, hogy ki
mindenki van benne. A család is sza-
porodik, hála Istennek. Születgetnek
is, házasodnak is. Úgyhogy a csalá-
dom is egyre terebélyesebbé válik.

– Miért ajándékozol meg ilyen so-
kakak?

– Családtagjaim, rokonaim, baráta-
im nagy része hívó ember. Nem az ő
számukra kell tárgyakkal bizonyíta-
nom azt, hogy a világnak adott nagy
Ajándék az igazi, amihez képest a mi
pici ajándékaink valóban eltörpülnek.
De éppen azért vonom be ebbe a kör-
be azokat is, akik a hit dolgaitól távol
élnek, mert úgy érzem, hogy ez egy
misszió lehet, hogy egy látszólag kö-
zönyösebb lélek is felkapja a fejét: va-
jon miért erőlködik ez a nő, miért is ko-
pogtat be hozzám egy kis karácsonyi

süteménnyel? Nem gondolom, hogy
az én többnyire apró kis ajándékaim
bárkit is hívóvé formálnának, de azért
olyan apostolkodáskezdemény vagy
apostolkodáscsira lehet ez, legalábbis
jó esetben, amin az emberek elkezdé-
nek gondolkodni.

– Miket szeretsz adni?

– Bármit: jó szót, ételt, ajándékot.
Valószínűleg onnan ered ez az ajándé-
kozó kedv, hogy aprócska korom óta
borzasztóan szomjazom arra, hogy
minél többeket szeressem, és engem is
viszonszeressenek. Én ezt úgy fogom
föl, hogy minden szürke kis napon,
mint például ez a mai, világíthatunk
egy szűk kis körben magunk körül.
Ha ezt nem tesszük, akkor a küldeté-
sünknek egy kis részét nem teljesítjük.
Talán anyai nagymamámtól, Margittól
is örökölhettek ezt a „világíthat-
néket”. Ő megtette otthon, Pécsen –
amikor télen olykor mínusz 20 fok hi-
degben vacogott mindenki –, hogy a
piacra forró teát vagy levest vitt ki ter-
moszban kedvenc kofáinak, akik ott
gubbasztottak a kosaraik fölött. A leg-
több könyvbemutatómon a premierek
közönségének, legutóbb például a
2010-es Ünnepi Könyvhéten, amikor
az „Áfonyahegyi jegyzetek” című
napló-önéletrázomat mutatták be, a
Ráday Könyvtár olvasótermében egy-
begyűlteknak sütöttem áfonyás süte-
ményt.

– A költészet is összekapcsolódik ben-
ned az adakozással?

– A Karácsonyi epilógus című ko-
rai versem így kezdődik:

„Kezedben kis komatálak frissen
sütött ezzel-azzal...”

S a vége:

„...te, kócos tündérhajjal is / min-
denki / nénikéje, minek töröd magad,
/ mivégre, / újra és újra / bánat lesz
csak az osztogatásból, jól tudod ezt, /
de mégis már a gyűrődéskának elso-
rolod, miből, kinek, mit adsz, /
küldözöd hangtalan hideg égre /
törékeny, forró tésztacsillagaidat.”

Ezt olyan 27 éves korom táján ír-
tam.

– Karácsonykor az emberré lett Istent
ünnepeljük, a keresztyénység pedig a meg-
váltás vallása. Ez a két súlypont benned
hogy tevődik össze, hogy van jelen?

– Isten terve annyira gyönyörűsé-
ges és bölcs, hogy a legkeményebb
ember, aki Krisztus kereszthalálával
nem törődik, az is meghatódik attól,
hogy ennek a kicsike gyermeknek

nem volt otthona, hogy jászolban fekszik. Akik a megváltásig se gondolatban, se hitben nem jutottak el, ha az utcán egy kicsi gyermeket látnak, sokszor pontosan úgy viselkednek, mint a három királyok. A minap babakorú unokánkkal, *Rebekával* kibabakocsiztunk a Vásárcsarnokba, és az egyik ismerős bolgár zöldséges kofa körtével és almával ajándékozta meg a csöppseget. A történetben e két gyümölcs vette át az arany, a tömjén és a mirha helyét, de a gyermekköszöntő szeretet rokon volt az ősmintával.

– *A gyermek tehát amolyan megváltóféle szerinted?*

– Nem Jézus Krisztus helyett. De minden gyermek valóban egyfajta megváltásrészeskét, a teljes megváltás irányába mutató jelet jelez akkor, amikor – hogy saját életünkre utaljak – a családban nyüzsgő négy kislányunka emberi léptékben kiemel bennünket, „öregeket” mélyre süppedésünkből és közönyünkből, hogy örömtelivé varázsolják az életünket. És ez nem kisebbíti Isten munkáját, inkább erősíti. Az a megváltó, amit egy kisgyermektől kaphatunk, sokkal időlegesebb, mint az az örök megváltás, amit Jézusban kapunk. Az Istent istenítem, az enyéimet szeretve szeretem, de nem imádom. A mai világra nagyon is jellemző szülői, nagyszülői magatartás, hogy összetévesztik ezeket a szférákat: ahány kisgyermek, annyi kis bálvány, annyi kis idol, akinek áldozati ajándékot kell hurcolni, s szeszélyeinek, akaratának alávetni magunkat. Pedig nem így szeretünk jól.

– *Hanem hogyan?*

– Nem a legmárkásabb dolgokat kell megvennünk nekik, nem a tárgyakkal kell elhalmozunk őket, hiszen nekünk sem ez volt az igazi érték, hanem számomra az volt az ajándékok ajándéka, amikor nagyapám mesélt nekem erdélyi gyerekkoráról. Ezt nem pénzért szerezte nekem, hanem a saját erejét, idejét: önmagát adta.

– *Arra gondolsz, hogy egyszerűbben kell eltölteniünk a karácsonyi ünnepeket?*

– A karácsony ünneplésével kapcsolatban hadd meséljek el egy ironikus történelmi epizódot szűkebb tudományos kutatási területemről, az angolszász puritán irodalomból! Valószínűleg nem köztudott, hogy a puritán Új-Angliában (New England) jó ideig törvény tiltotta a karácsony ünneplését, és erről komoly publikációk születtek. Én is kitérek a puritán szabatról szóló dolgozatomban egy részében

arra, hogy miért voltak az első amerikaiak, a Zarándok Atyák olyan hevesen karácsonyellenesek. Új-Anglia első telepeseinek jó része tengerészekből állt, mert az ő szívósságuk bírta ki az átkelés gyötrelmeit és betegségeit. Italutáló tengerészt viszont keveset látott a történelem, és ezért úgy ítélték meg az új-angliai prédikátorok, sőt az első kormányzók, hogy Istennek nem tetsző ünnep a karácsony, mert karácsonykor ezek a kiszuperált tengerészek voltak a legrészegebbek és leggarázdábbak. Ezért ítélték úgy, hogy a karácsonyi ünnep valami Istentől távoli dolog. Ugyanilyen irtózást érezek én is karácsony hejehujázó, bután tobzódó oldalával szemben.

Ronald Stuart Thomas, a már eltávozott, Nobel-díjra jelölt kiváló walesi lelképásztor-költő ezt a visszasságot fogalmazza meg *Vízkereszt* című versében:

Három király: Mára belőlük egy se maradt. Semmivé lett a királyság és az utazgatás. Ugyan ki vinne ajándékot

manapság és hová? A jászolban csupáncsak játékok hevernek, s pár csillogó ruhafoszlány. Férfivé lett a gyermek. És

keresztjétől távol és szokatlan időben asztalunkhoz telepszik, fején papírpénzünkből tákolt bohócsipka csücsül. (Petróczi Éva fordítása)

Ez a nagyszerű hívó ember, aki 40 évig hegyi falvakban szolgált – s akinek személyes barátsága mindmáig életem egyik meghatározó ajándéka –, micsoda prófétaként fogalmazza meg a súlyos valóságot.

Nálunk, a mi szegény kis országunkban ez sokaknál így van, pontosan a vers szavait tükrözve: hogy karácsonyra a népek úgy kiköltekeznek, hogy utána üres krumplit esznek egy hónapig. Egyszer hopp, máskor kopp. Ez egy nagyon esztelen és értelmetlen dolog.

Nos, én éppen ennek kivédésére kezdem el nyár végén a találékonyság és szeretet vezérelte gyűjtögetést, „művészkedést”, aminek az égvilágon semmi köze a rendelkezésre álló (vagy többnyire nem álló) összegekhez, sőt, a gazdasági virágzáshoz vagy világválsághoz sem. Áldott karácsony kívánok ezzel a házi „karácsonymódszertannal” a baptista testvéreknek.

Háló Gyula

Felhívás

Szeretettel tudatjuk a kedves olvasókkal, hogy a Központi Énekkar új CD-je egy nagyon régi hiányt igyekszik pótolni. „Az élet nékem Krisztus” címmel megjelenő CD temetési énekeket tartalmaz.

Ismertetőül következzen most a CD füzetének néhány bevezető gondolata:

Valamennyiünket foglalkoztat az a tény (akár bevallja, akár leplezi), hogy mi következik a földi élet befejezése után. Az örökkévaló Isten szava, az Ige arról tesz bizonyosságot, hogy örök életünknek csupán egy rövid szakasza a földi lét, amit halhatatlan lelkünk egy más dimenzióban, más szférában fog folytatni. Hogy melyikben, az attól függ, hogy hogyan éltünk itt a földön. A választási lehetőség: vagy az örök dicsőség vagy az örök kárhozat.

A CD-t a következő szempontok szerint állítottuk össze:

1. Az első nyolc éneket a ravatalozónál a gyülekezőkor, a temetési szertartásra való készüléskor hallgathatjuk.

2. A 9–15 énekeket a ravatalozóban tartott szertartás alatt a gyászoló gyülekezet együtt énekelheti a CD-n hallható kórusal.

3. A 16–24 énekeket pedig a sírnál a hantolás alatt hallgathatja a gyászoló család és a gyülekezet.

Egy megfelelő CD-lejátszóval bármely temetési ünnepélyesebbé tehető, és az énekek által is hirdethető a feltámadás evangéliuma.

Természetesen ez a CD nem akarja az élő zenei szolgálatokat kiváltani, illetve helyettesíteni, inkább annak hiányát pótolni.

A Baptista Központi Énekkar együttérzéssel és meggyőződéssel éneklé a vigasztalás énekeit, mert hiszi, hogy van egy olyan hely, ahol Isten „letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak” (Jel 21,4).

Szeretettel kérjük mindazokat, akik szeretnének a megjelenő CD-ből vásárolni (2000 Ft/db), Cseriné Szilágyi Erzsébet kórustitkárnak szíveskedjenek ezt jelezni (tel.: +36 20 886 1081, e-mail: sziszi19580911@freemail.hu).

a Központi Énekkar vezetésége

Hírek Felsőpetényből

2010. május 16-án bemerítési ünnepélyt tartott gyülekezetünk, ahol három fiatal, *Szőcs Adrienn*, *Harmati Benjámín* és *Laczkovszki Máté* testvéreink álltak a medence szélén. A Bibliából a szülői házban és a gyülekezetben kapták a hit útjára való felkészítést, és megvallották, hogy Jézus Krisztus követői akarnak lenni. Az igehirdetés szolgálatát *Szegedi Tivadar* rákoshegyi lelkipásztor végezte Ézsaiás 43,1-4 alapján: „A megmentő, példakép, Mester úgy néz rátok, mint Atya a Fiúra. Drágának tart, bármit megad értem, értünk.” A bemerítést *Sellyei Imre* helyi lelkipásztor végezte.

Június 20-án fúvóstalálkozóra gyülekeztek a környék és a Duna-kanyar zenészei, az eső miatt azonban a szabadtérre, Répásra tervezett alkalmat az imaházban kellett megtartani. Az igei szolgálatot *Révész Jonatán* gyöngyösi lelkipásztor végezte Máté 7,21 alapján.

Az alkalmon igei köszöntőt mondott *dr. Mészáros Kálmán* egyházelnök. A mennyei Atya akaratának cselekvése az üdvösség útja. A délutáni alkalmon bemutatkozott az újjáalakult tahitótfalui fúvószenekar.

Augusztus 29-én a Répás dombon országos fúvószenekari találkozót tartottunk, ahol több mint 21 helyről több mint 70 zenész jött el az ország minden részéről dicsérni az Urat hangszereikkel. Az igehirdetés szolgálatát *Újvári Ferenc* József utcai lelkipásztor végezte. A találkozón bemutatkozott a váci fúvószenekar.

Az őszi folyamán két gyermekbemutatás is volt gyülekezetünkben: szeptember 12-én *Horváthné Bartkó Nóra* és *Horváth Zsolt* második gyermekét, *Horváth Mátyást* mutatták be Istennek és a gyülekezetnek; október 31-én pedig *Tóthné Tóth Anikó* és *Tóth Péter* első gyermekéért, *Tóth Gerdaért* imádkozott a gyülekezet.

Szeptember 26-án a hálaadó ünnepen *Háló Gyula* és a pestszentimrei testvérek voltak vendégeink. Velük együtt hangolódott szívünk a hálaadásra, amelyet imádságok, bizonyágtételek, versek és zenei szolgálatok által fejeztünk ki mennyei Atyánk felé.

Gyógyító beszélgetések

A Baptista Teológiai Akadémián a Baptisták az Egészségért Munkacsoport nagyszerű előadás-sorozatát szervez. Legutóbb Tringer László professzor úr A kommunikációról a segítő kapcsolatokban címmel tartott előadásából épülhettek és erősödhettek a résztvevők. (A szerk.)

Máig megmaradt bennem egy több mint tíz évvel ezelőtt hallott előadás üzenete. A pszichiátria tantárgyhoz kapcsolódóan a tanárunk a lelki problémákkal küzdőket segítő orvos személyével kapcsolatban az Úr Jézus Krisztusról beszélt. A legnagyobb természetességgel hivatkozott arra, hogy Jézusnak az Újszövetségben leírt tetteiből látható, mennyire szerette az embereket és elfogadta őket, csodálatos személyiségével gyógyított. Az orvos számára is Jézus lehet a példa. Az előadó akkor dr. Tringer László professzor úr volt.

A professzor úr 2010. november 24-én tartott előadást a Baptisták az Egészségért Munkacsoport meghívására. Szintén maradandó üzenettel gazdagodhattunk. A tanár úr számos bibliaversre hivatkozott, ismerte pontos görög fordításukat is. Nem csoda, hiszen több nyelven ír, előad, mégis olyan szelíden tett bizonyosságot hitéről. Támpontokat adott ahhoz, hogyan lehet valaki értő segítője lelki problémái miatt szenvedő embertársának. Az előadás bevezetőjéből megtudtuk, hogy napjainkra a mentális betegségeknek már közel 400 különböző besorolása létezik. Sok esetben csak a betegségek elnevezése változott, a betegek szenvedése nem. A gyógyító eljárások, pszichoterápiák száma is egyre nő, de ez még nem jelenti azt, hogy egyre hatásosabbak lennének.

A személyiségközpontú pszichoterápia, amelyet egy teológus, *Rogers* alapozott meg, a kommunikációra épül. A beszélgetés során a segítő a szenvedő személyt állítja a középpontba. Együtt küzdenek azért, hogy a beteg meggyógyuljon. A segítő személyisége is meghatározó a gyógyítás sikere szempontjából: az empátia, a beleérzés más szenvedésébe, a szenvedő feltétel nélküli elfogadása. A személy tetteit, amennyiben olyanok, nem szabad elfogadni, de megpróbálja megérteni, hogy mi vezethette odáig.

A segítő olyan légkört teremt, amelyben a beteg szabadon beszélhet önmagáról. Nem az a fontos, amit az orvos beszél, hanem amit a páciens, de hogy a páciens azt mondja, amit kell,

ahhoz kell a szakértelem. Akkor hatásos a kezelés, ha a páciens önmagáról egyre többet nyilatkozik. Ha a beteg a lelki szenvedéseit már szavakba tudja foglalni a segítő jelzései, elfogadó légkör hatására, az a gyógyító beszélgetés. A segítő feladata, hogy a segítség-re szoruló személy önmagával és a világgal kapcsolatos érzéseit, problémáit minél pontosabban megértse, mintegy tükröképet tartson, amelyben a beteg hitelesen látja önmagát. Lehet, hogy a segítő sokkal többet megért abból, ami a szenvedést előidézte, mégsem közli minden felismerését egyszerre. Csak annyit juttat ebből vissza, amennyinek befogadására a beteg az adott pillanatban alkalmas. A művészet éppen ebben rejlik.

Tringer professzor úr idézte Urunk szavait: „*Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből! Ez az első parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat! Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat!*” (Mk 12,30-31). Az eredeti görög szöveg szerint az önmagunk szeretete is ugyanolyan hangsúlyos, mint a felebarát szeretete. Ez nem önzést jelent. A lelki betegek szenvedésének oka sokszor az, hogy nem szeretik önmagukat. A feltétel nélküli elfogadás, amelyet a segítő részéről tapasztalnak, szinte meglepő a számukra.

Igen hatásos a beszélgetés mint kezelési lehetőség. Egy ilyen gyógyító beszélgetés után megváltozik bizonyos agyterületek működése, hasonlóan ahhoz, mint amikor gyógyszer vesz be valaki.

A beteg, amikor orvoshoz fordul, kimondatlanul ott van benne a kérés a segítő felé, hogy szeressék őt, fogadják el és segítsék hozzá a gyógyuláshoz. Sokan az életük értelmét keresik. A szenvedő emberek a múltba ragadnak, és nincs elképzelésük a jövőre nézve. A segítő feladata, hogy a beteg végre célokat, terveket fogalmazzon meg a jövőjére nézve. Az a tény, hogy a beteg a kezelés hatására a lehetőségeit tervezi a jövőben, már jó kihatással lehet az aktivitására. Célt adhat, amikor a szenvedő embert a Teremtő Isten alkotó tevékenységébe kapcsoljuk, megértheti, hogy ő is részese lehet annak.

A szenvedőt Jézushoz vezetni, ez a legnagyobb eredmény, mert örök értéket és életcélt tőle kaphatunk.

Mészárosné dr. Seres Leila és Köves Gáborné Anikó

Baptisták az Egészségért Munkacsoport
www.egeszseg.baptist.hu

Presbiter- és diakónusavatás a Wesselényi utcai gyülekezetben

Hálaadó ünnep keretében 2010. október 10-én délelőtt presbiter- és diakónusavatást tartottunk gyülekezetünkben.

A közösség hosszú előkészület után, imádkozva és az ige erre vonatkozó tanításait megismerve hozta meg döntését, miszerint *dr. Herjeczki Kornél* testvért presbiterré, *Mikes Balázs* és *dr. Szabó Kornél* testvéreket diakónussá választotta. Mindhárman több évtizede hűségesen szolgálják, szeretik Istent és a rájuk bízottakat. Életük, munkálkodásuk jó bizonyság a kívülállók felé is.

Az igehirdetésben *Kübler János* testvér a 2Tím 1,1-10 alapján arról szólt, hogy szükséges a vezetőkért való hálaadás, fontos az előjárók bátorítása. „Gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékait” – végezd a szolgálatot nagy örömmel, lelkesedéssel, teljes oda-

adással! „...Nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőt, a szeretet és a józanság lelkét.”

A szolgálatra rendelt testvérek bizonyágtételben mondták el igei meggyőződésüket, elhívásuk törtenetét.

A presbiteri és diakónusi szolgálatra kirendelt testvérekért *Hetényi Attila*, *Kovács Arthur* és *Kübler János* testvérek imádkoztak kézrátétellel.

Az istentisztelet érdekes színfoltja volt, amikor a múlt és a jövő úgy kapcsolódott össze, hogy a leköszönő és az új gyülekezetvezető előzetes egyeztetés nélkül ugyanazt az ézsaiási ígét hozta a gyülekezet elé: „Készítsétek az Úrnak útját...”

Ezt követően *Kübler János* lelkipásztor és *Herjeczki Kornél* gyülekezetvezető testvérek köszöntötték *Kovács Arthur* presbitert, aki több évtizeden keresztül előjárója, karvezetője és gyülekezetvezetője volt a Wesselényi utcai közösségnek.

Istentől jövő erőt, bölcsességet és áldást kívánunk a most kirendelt testvérekre és a vezetői szolgálatot letévőre egyaránt.

Pécs-somogyi események

Nagy örömmel álltunk meg Isten előtt, amikor gyülekezetünk presbiterrét és feleségét, *Madarász Dezső* és *Margitka* testvéreinket köszönthettük október 17-én 50. házassági évfordulójuk alkalmából. Gyülekezetünk két szol-

gálatban megöregedett tagját hozhattuk hálaadással Isten színe elé, hisz mindketten aktívan kivették részüket a gyülekezet szolgálatában. Köszöntésül lelkipásztorunk a 119. zsoltárból olvasott igéket. Néhány gondolat után testvéreink együtt kérték Isten áldását életük következő időszakára. A gyülekezet után a család részéről *Dezső*, a nagyobbik fiú köszöntötte a szülöket. Kedves alkalom volt mindenkinek. Kívánunk az ünnepelteknek továbbra is sok áldást a mi megtartó Urunktól.

Testvéri összefogás Pencen

Bibliai idöket idéző testvéri összefogásnak voltunk tanúi Pencen.

Isten kegyelméből ismét gyerektábor volt Pencen. Augusztusban egy héten át naponta száz körüli létszámmal voltunk együtt nemcsak Pencről, hanem az ország más részeiből is.

A tábor előtt hitünk próbája volt, hogy lesz-e elegendő munkatárs a táborhoz, merjünk-e belevágni ilyen nagy munkába. Ezen a héten mindennap reggeltől délutánig a gyerekekkel foglalkoztunk, este pedig evangelizációt tartottunk, ahol alkalmanként 100-150 fő is megjelent.

Isten nem hagyott bennünket magunkra, és sok segítséget kaptunk az ország minden tájáról, akik a gyerekek tanításában, a közös éneklésekben, a foglalkozásokban vagy a konyhai munkákban végeztek áldásos tevékenységüket. Kellett is a segítség, mert a gyülekezetünk tagjainak többszöröse volt naponta az érdeklődők száma.

A tábor után hálaadással állunk meg Isten előtt, és köszönjük meg a testvéreknek is a segítséget, amit Kosdrol, Vácról, Budapestről, Esztergomból, Nagykőrösről, sőt Angliából is kaptunk.

Esténként vendégeink voltak a Wesselényi utcai, a rákospalotai, az őrbottyáni testvéreink, majd a kosdi és a felsőpetényi gyülekezet fiataljai szolgáltak közöttünk. Szombat este egy fantasztikusan áldott estét szereztek nekünk a váci fiatalok. A hetet Németországból érkezett testvérünk evangelizációjával zártuk.

Példaértékű ez a segítő összefogás, amit a testvéreinktől kaptunk ezen a héten. Reméljük, hogy egy hosszú távú testvéri együttműködés alapjai lettek láthatóvá.

Köszönjük ezt a hetet, Testvéreink!

A penci (és környékbeli) emberek és a Penci Baptista Gyülekezet nevében:

Boldizsár Attila

Mi a szeretet?

Egy tudományos felmérés részeként kutatók megkérdeztek néhány 4 és 8 év közti gyermeket arról, hogy szerintük mi a szeretet. Néhány válasz a sok százból.

- ♦ Amikor nagyinak begyulladtak az ízületei, nem tudott már előrehajolni, hogy kifesthesse a lábán a körmeit. Most mindig a nagypapa festi a nagyfi körmeit, pedig neki is ízületgyulladás van. Ez a szeretet. (*Rebeka* – 8 éves)

- ♦ Amikor szeret valaki, akkor máshogy mondja ki a neved. Valahogy érzed, hogy az ő szájában biztonságban van a neved. (*Zsolti* – 4 éves)

- ♦ Ha nem gondolod komolyan, akkor nem is kéne kimondanod, hogy szeretlek. De ha komolyan gondolod, akkor szerintem sokszor ki kell mondani. Az emberek hamar elfelejtik. (*Júlia* – 8 éves)

- ♦ A szeretet olyan, mint amikor egy kicsi öreg néni és egy kicsi öreg bácsi még mindig barátok, még azután is, miután jól megismerték egymást. (*Tomi* – 6 éves)

- ♦ A zongoravizsgámon egyedül voltam a színpadon, és nagyon féltem. Odanéztem a közönségre, és apu ott mosolygott és integetett. Csak ő mosolygott. Ezután már nem féltem. (*Csilla* – 8 éves)

- ♦ A szeretet az, ami karácsonykor a szobában van. Ha egy pillanatra abbahagyod az ajándékok kicsomagolását, akkor lehet meghallani. (*Robi* – 7 éves)

Te hogyan fogalmaznád meg a szeretetmeghatározásodat? Próbálkozz!

Családi események

Felsőpetényben idén három menyegző is volt a gyülekezetben: július 10-én *Harmati Kitti* (helyi) és *Geri Zsolt* (Fót), augusztus 14-én *Bartos Andrea* (helyi) és *Denis Argachof* (Brazília) kötött házasságot. Szeptember 11-én pedig *Németh Luca* – aki a gyülekezet tagja – és *Fóris Bertalan* kötött házasságot Budapesten a Golgota Gyülekezetben. Isten áldását kívánjuk az ifjú házaspárok életére.

NŐI SZEMMEL – NŐI SZÍVVEL

Lelkipásztorné-konferencia

Nagyon áldott hétvégét tölthetünk együtt Balatonföldváron november 12–14-ig a lelkipásztorné-konferencián. Úgy éreztük, hogy Isten volt az, aki „elcsábított” minket erre a helyre, azért, hogy a „szívünk-re beszéljen” (Hós 2,16).

Péntek este már egy nagyon jó hangulatú vacsorával kezdődött a hétvégi együttlétünk. Utána pedig *Révész Árpádné Ildikó* az 5Mózes 31,8 vers alapján bátorított minket, hogy „Maga az Úr megy előttünk”. Négy dolog, ami fontos ahhoz, hogy az önyomdokain járj: 1. ismerned kell azt, akit követsz; 2. teljes bizalom kell hozzá; 3. engedelmeskedned kell; 4. követned kell őt, feladod az éned, és azt teszed, amit ő mond. Milyen Urat követsz? Végül megosztottuk egymással, hogy miért vagyunk hálásak. Felemelő érzés volt szemlélni Isten csodáit a személyes bizonyágtételeken keresztül.

Szombaton a reggeli után *Kovácsné Ildikó* a Filippi 1,1–11-ig terjedő igé-

vel buzdított az imádságra. Pál bemutatkozása a levél elején felvetett egy kérdést: „Úgy ismernek engem a gyülekezetben, mint szolgát?” Pál itt az imádság örömről beszél. Én kötelességből imádkozom, vagy örömmel? Ha nem látok örömről okot, akkor a „reménységben legyek örvendező!” A gyülekezetben a dolgok nem vasárnap dőlnek el, hanem az imaórán! „A lelkipásztorné Istenről beszél a tagoknak, én Istennel beszélek a tagokról!” Hogy állok a férjem mellé, hogy segítem, hogy bátorítom, emelem? A közbenjárást mindig a férjünkön kell kezdeni! Óriási a férjünk feladata: a Krisztus titkát kell hogy hirdesse!

Ezen a napon *dr. Pécsi Rita* előadását élvezhettük. Délelőtt az érzelmi intelligenciáról hallottunk nagyon sok új dolgot. Megtudtuk, hogy a kognitív, affektív és szociális készségeket hogyan lehet befolyásolni, sőt

kell is, mert egyáltalán nem automatikusak. Ezeket élménnyel, példával és a körülmények kialakításával lehet fejleszteni. 14 pontban foglalta össze az érzelmi intelligencia fejlesztését (pl. azonosulás, együttérzés, empátia; moralitás; motiválhatóság; kapcsolatteremtés; stb.). Majd elmondta, hogy ezeket a jobb agyfélteke mozgatja, és beszélt ezek mozgatóiról (pl. a zene élvezete, a képzelőerő, kreativitás, humor stb.). Nagyon fontos, hogy a gyermekeinknél ezeket a készségeket fejlesszük!

Délután az előadás címe: „Férfi-nak és nőnek teremtette”. Hallottunk a férfiak és nők közti különbségekről. Arról, hogy mi a következménye a női egyenjogúságnak. Egy apátlan, anyátlan nemzedék nőtt fel. A nemiség az egyéniség legmélyebb kifejezése. „Az a társadalom, amely az egyéniséget akarja kiirtani, az a nemiséget nem tartja fontosnak!” A nők fészke-őrző, a férfiak nyílt természetűek! Mások vagyunk a térlátásban és a tájékozódásban, a beszédkészségben, a problémamegoldásban stb. Látnunk kell ezeket a különbségeket, és akkor válik világossá, hogy egymással nincs is semmi problémánk!

Este imatémákat osztottunk meg egymással, és együtt vittük az Úr elé. Jó volt együtt sírni és kiáltani az Úrhoz, a mi hatalmas Istenünkhöz.

Vasárnap reggel már nagyon kevesen maradtunk, így még bensőségesebb volt az imaközösségünk. Mindenki hozott valami friss vagy régebbi üzenetet Isten ígéből. Aztán beszámoltunk arról, hogy gyülekezeteinkben milyen női munka folyik, és mire lenne szükségünk ahhoz, hogy hatékonyabb legyen. Végül kaptunk lehetőséget arra, hogy egy-egy képeslapra írjunk egymásnak pár kedves sort.

A nagyon finom ebéd után szeretetteljes búcsúzkodás következett, és mindenki indult haza, hogy a gyakorlatba ültesse mindazt, amit tanult ezen a hétvégén.

Hálásak vagyunk az Úrnak az ilyen alkalmakért, és azért, hogy az egyházunk vezetői anyagilag is támogatják bennünket. Jó lenne, ha lehetőségeink szerint engednénk az ilyen „csábításoknak”, mert szükségünk van egymásra!

Vadonné Marika és Király Márta

Kíváncsiak

Gyerekek oldala

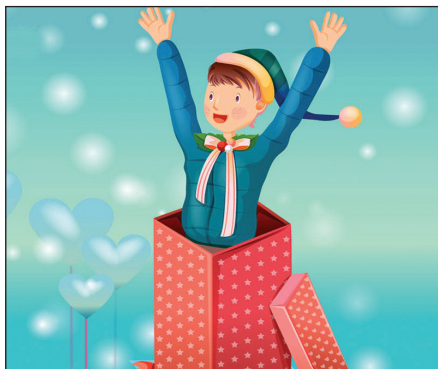
Összeállították:

a Kegyelem Alapítvány munkatársai

Advent

Várákozás... Ünnepek közeleg...
Ugye várjátok már nagyon?

Ki szereti a várákózást? Én bevalom, nem igazán. Sorban állok a boltban, postán várok, várok, várok. Te esetleg várod, hogy végre megkapd, amit szeretnél, hogy sorra juss az iskolában, otthon. A várákózástól sokszor ideges, feszült, türelmetlen leszek, nem tudok mit kezdeni vele. A cikk írásakor futottak át rajtam ezek a gondolatok, és rájöttem, hogy meg kell tanulnom helyesen várni. Kihasznlálni azt az időt, amit ilyenkor Isten ad nekem, beszélgetésre, gondolkodásra, arra, hogy türelmet tanuljak.

Adventkor felfokozódik a várákózás izgalma. Szeretnénk, ha gyorsan elteltne, eljönne a régen várt téli szünet, karácsony, az ajándékozás.

Elgondolkoztál már azon, kinek köszönhetjük ezt az ünnepet, miért is van ez? Persze, ha megkérdeznél, tudnál rá válaszolni, az eszeddel igen. Jézus születésnapja közeleg, megszületett, hogy reményünk legyen, hogy várákózhassunk a mi Urunkra.

Igen, jól olvastad, hogy várákózhassunk a mi Urunkra. Várni jó, várni Istenre, meglátni, hogy ő számon tart téged, gondol rád. Ajándékként odaadta önmagát neked, nekem. A legtöbbet adta, amit csak adni tudott.

Ő is vár, rád, hogy a nagy rohanásban, ajándékok várásában észrevedd őt, észrevedd, mi az igazán fontos.

Egy Jézusról szóló dal részletével szeretnék megerősíteni és biztatni, hogy megtanuld te is: vannak olyan dolgok, amelyekre érdemes és kell is várni.

„Most a mennyekben van helyet készíteni, mikor újra jön, elvisz haza.”

Kedves Naplóm!

Itt van végre a tél, hóval együtt, aminek külön örülök, mert ez olyan „szánkózós-sielős hó”, és nem az a „hamar elolvadós”. Amint leestek az első pelyhek, rögtön a karácsony jutott eszembe, és az ajándékok, a fa, a finom ételek. Már húztunk nevet az osztályban és a gyerekkörben is, sőt, el is kezdtem készíteni az ajándékokat!

Anyának gyertyát öntöttem technika szakkörön, apának pedig egy szép dobozt fogok adni. Zsolti jobban szereti, ha veszek neki valamit, úgyhogy ő egy dezodorcsomagot kap tőlem, úgyis állandóan fújkalja magát.

Bettinek egy párnát fogok varrni, meg veszek neki egy Barbie babát kutyával, mert azért rága a fülem már hetek óta.

Jó ezekkel foglalkozni, ilyenkor tényleg mintha szívesebben készítenék meg vennék ajándékokat, de emiatt szinte el is felejttem, hogy mi az ünnepek lényege, és szerintem ezzel nem vagyok egyedül: anya állandóan a díszítéssel van elfoglalva, apa pedig próbálja kipuhatolni, hogy vajon mit szeretne anya, és ez a többiekkel is így van. Mindenki rohan, mert karácsonyra készülni pluszmunka a tanuláson kívül, de ez nem ok arra, hogy Istent „elfelejtsük”! Hiszen karácsonykor Jézus születésnapját ünnepeľjük, és pont az ünnepeľtettel nem foglalkozunk – ráadásul még azt is hisszük, hogy ez így rendben van, hiszen egymásnak akarunk örömet szerezni.

Az imaházban minden héten elmondják, hogy az advent a várákózás, az elcsendesedés ideje, nem a lóti-fútié. Olyan zűrzavar van a fejemben, hogy Istent nem is hallom meg. Ő nem így tervezte ezt az ünnepet, ő azt szeretne volna, hogy vele töltsük együtt, de én (talán mi) mégis kizárjuk őt.

Én szeretném, ha itt lenne: „Úr Jézus, bocsáss meg, hogy kizártalak a saját születésnapodból, ezentűl szeretném, ha itt lennél, és veled, téged ünnepeľhetnénk. Légy te az első! Amen.”

Kriszti

Nevelés

Ültem az ágya szélén, és mondtam, mondtam, ami a szívemen volt. Az meg éppen akkor igen tele volt. Rossz fát tett a kisfiam a tűzre, és égette a kezem, de nem akartam használni. Azt tanultam nevelés-tanórákon, hogy a szép szó csodákra képes. Ezért az esti ima után beszélgettem vele. Óvodás volt még, hűstettnék számított, hogy türelmesen hallgatta az intéseimet. Sűrűn ismételtettem a „nem szabad”, az „elő ne forduljon még egyszer” félmondatokat. Csend volt, nem ellenkezett, nem mentegetőzött, jogosnak találta a korholást.

Egyszer csak megszólalt. Nyugodt, kedves volt a hangja, érződött belőle, hogy félt az édesanyját. „Beszéljünk másról!” – mondta, és azonnal képes volt egy érdekes témát előhozni.

De nekem elakadt a lélegzetem, úgy megszégyenültem. Sok idő telt el, mire megfogalmazódott bennem, mit is tettem rosszul. Ki is hibázott, a nevelési elvek, vagy én? Mert a kisfiam nem. Ő volt a bölcs. Ötévesen.

Aztán a lelkipásztorunk elmesélte a megtérése történetét, amikor is egyszer rossz fát tett a tűzre, és amikor kiderült, nagy verésre számított. Igazságosnak találta a büntetést, de mégis félt tőle. Este hazament az édesapja a mezőről, már tudott a csínyről, és szólította a fiát. „Gyere ki a pajtába!” A szénakazal mellett arra kérte az apja, hogy térdeljenek le. És ott történt a csoda. Végtelen szeretettel ajánlotta gyermekét Isten oltalmába, és kérte, bocsásson meg neki, mert még gyerek, nem tud vigyázni se magára, se másra. Bár szeretnék megőrizni a kísértésektől, de nem tudják megtenni, de Istennek van hatalma erre. Biztos benne, hogy nagyon szereti az ő kedves kisfiát. Amikor rájött, hogy mi történik, hallotta a megbocsátó szavakat, érezte az édesapja féltő szeretetét, megszégyenült, és arra kérte az Urat, hogy változtassa meg az életét, mert csak őt szeretné szolgálni. Egyedül ő tud ilyen szeretetet adni a szívünkbe. Akkor döntött Krisztus mellett.

Neveltem a kisfiam, engem meg az Úr. Az ég és a föld között angyalok szálltak fel s alá. Áldás járt nyomukban.

Frittmann Lászlóné

IFIROVAT

Élőben jelentkezünk!

Könyv- és CD-ajánló

♦ John Birnie: Lelkigondozás

A gyülekezeti szolgálóknak és pásztoroknak írt könyvecske a gyülekezeti közösség és egyéni élet különféle területeit érintve szól gyakorlatiasan és biblikusan a legfontosabb elvekről és gyakorlatokról. A lelkigondozás meghatározása mellett foglalkozik a lelkigondozó személyével, majd a különböző lelkigondozói helyzetekkel. A könyv 650 Ft-ért megvásárolható.

♦ Nagybányai Baptista Kiskórus CD

Téged dicsér címmel adta ki a Trinity Music a nagybányai kórus CD-jét. A válogatásban felcsendülnek a már jól ismert énekek mellett új szerzemények is. A kiadványok a Baptista Könyvesboltban megvásárolhatók.

♦ Dr. Matus István: Az önismerettől a jellemig – Út a lelki egészséghez

A könyv nagyon jól összefoglalja, hogy a bibliai hit, a pszichológia és a pszichiátria mit segíthet az embernek a lelki és jellembeli fejlődése területén. A szerző általános orvosként végzett, 1989-ben pszichiáter szakvizsgát tett, majd elvégezte a Pázmány Péter Katolikus Egyetem hitfilozófiai szakát, továbbá szociális szakvizsga letétele után országos szociálpolitikai szakértői kinevezést kapott, évtizedek óta pszichiáterként dolgozik. A kiadvány a Baptista Könyvesboltban megvásárolható.

A karácsonyról

„Lehet, hogy furcsán hangzik, de én nem igazán szeretem a karácsonyt, most hogy már ennyire a nyakunkon van az ünnep, megint előjöttek ezek a rossz érzések, utálom a tömeget, ami már egy hónapja az üzletekben van. Rosszul vagyok attól, hogy emberek, akiknek egész éven keresztül még a napi betevőre is alig jut, most rázzák a rongyot, drágábbnál drágább és nem utolsósorban haszontalanabbnál haszontalanabb ajándékokat vásárolnak, megdöbbenek, ha azt hallom, hogy van, aki hitelre vásárol karácsonyi ajándékot, bosszant a képmutatás, az, hogy az év többi napján elme-gyünk egymás mellett, leköpjük egymást, ilyenkor pedig megjártsszuk a szerető, boldog embert.”

Éppen e sorokat olvastam a világhálón valaki blogján, amikor felkértek, hogy írjak néhány sort a karácsonyról. Tényleg, miről is szól karácsony? Miről kellene szólnia? *Karcsi bácsi* nemrég könnyes szemmel arra a kérdésünkre, hogy: „Hát nem tetszik örülni karácsonykor? Mi történt, nem kapott semmi ajándékot?”, megdöbbenően válaszolt: „Dehogynem, kaptam sok mindent a lányoméktól, mindent megkaptam, amire szükségem volt, de a szeretet kimaradt az ajándékokból!”

Másvalaki ezt mondta karácsony közeledtével családjáról: „Fogam összeszorítva, állam előreszegve fogom őket szeretni!” Egy héttel később ezt állapította meg: „Nem megy!”

Milyen a karácsony az Ünnepektől nélkül?! Átéldhetem karácsony csodáját anélkül, hogy nincs kapcsolat azzal az Istennel, Atyával, aki egyszülött Fiát odaadta értem?

Minden, ami körülöttünk történik, egy nagy segélykiáltás, és arról szól, hogy szükségünk van Krisztusra!

Tudni kell ajándékot elfogadni! Tudni kell engedni Istennek, hogy közel jöjjön hozzám, és szerethessen!

El kell hinni, hogy nem csillogó ajándék kell a családnak, hanem szerető, megértő férj kell a feleségemnek (és fordítva!); felelős apa/anya kell a gyermekeimnek, akire lehet számítani; szüleimnek őket tisztelő gyermek kell! Mindez – Isten nélkül – utópia!

Fogjuk énekelni: „Csendes éj, szentséges éj!” Mai világunk egy

nagyon zajos világ. A bevásárlódmokban már hetek óta tart a karácsonyi csillogás. Olyan jó lenne, ha el tudnánk csendesedni, le tudnánk egy kicsit lassítani. Isten elcsendesedett embert tud megszólítani. *Jevtusenka* ezt írja a „Rohanás e kornak átka” című versében: „állj meg, te Istent feledő!”

Jó lenne megállni egy kedves szóig, egy ölelésig, egy telefonhívásig, egy bátorító mosolyig, egy bocsánatkérésig. Haraggal a szívünkben nem lehet ünnepelni! Ahogy akkor, azon az éjjelen a csend elindította a pásztorokat Jézus felé, minket is indítson el Felé! Hogy megbékülve vele, önmagunkkal és egymással valóban átélhessük karácsony csodáját, a világ legnagyobb csodáját, amikor „Isten azzá lett, aki nem volt, hogy mi azzá lehessünk, amik nem voltunk”, magyarul összerakja széthullásra hajlamos életünket! Annyit kér, hogy engedjük neki!

Immánuel üzenete, hogy nem vagy egyedül! Ma rengeteg a magányos, elmagányosodó ember. Családban, tömegben is lehet magányos az ember! Lehet, de nem kell! Isten Fia kopogtat szíved ajtaján, engedd be! Egy keresztyén filozófus azt írta egyszer, hogy „minden ember egy bolygó (bolyongó), de kell egy központ, különben eltévedünk!” Jézus Krisztusba bele lehet kapaszkodni! Tegyük így!

Floch Gábor Barnabás
(Szokolya)

Amikor az Úr Jézus ellátogatott a házamba VI. rész

A garázs

Azt kívántam, ne kelljen a garázsba mennünk. Az Úr azonban már az ajtóban állt, és bizonyára észrevette volna belső ellenállásomat, ha tartóztattam volna. Azt hiszem, nem kell részletelesen elmesélnem, mi mindent látott – az új kocsit, a vitorlás csónakot, a sportfelszerelést – kellemetlenül éreztem magam, amikor a sok drága sporteszközhöz gondoltam, melyeket ott tartottam.

A körséta vége

Amikor kiléptünk a belső udvarra, az Úr eléggé lágyan – nekem legalábbis úgy tűnt – megszólalt: „Boldog vagy, William?”

Válaszolniom kellett: „Nem, nem vagyok boldog, Uram! Tudom, hogy az anyagiak nem tesznek boldoggá. Nem elégíthetik meg a szívemet. De nem ez az egyetlen oka annak, hogy nem vagyok boldog. Hiányzik az erő az életemből. Úgy tűnik, valami fékezi a te erőd rajtam keresztül való áradását. És vétkesnek is érzem magam, mert olyan sok pénzt pazaroltam magamra, amikor pedig a fél világ még sohasem hallotta, hogy te meghaltál érte.” Azután ezt mondtam – elég hősiesen, legalábbis nekem úgy tűnt: „Uram, elveheted magadnak, amit csak akarsz. Megkapod tőlem mindazt, amit kívánsz a magad számára.” Ő azonban kijavított: „William, én

nem veszek el dolgokat. Neked kell kezdeményezni. Neked kell odatenned az áldozati oltárra.” Intett, hogy üljek mellé a falhoz. Azután nagyon együttérzően mondta: „Néhány dolgot meg szeretnék mondani neked, mielőtt elmegyek. Senki közületek, aki nem mond le mindarról, amiye van, nem lehet a tanítványom. Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön! Gyűjtsetek kincseket a mennyben! Mert ahol a te kincsed, ott a te szíved is. William, miért nem kezdsz el áldozatra készen élni az evangélium terjesztéséért? Adj, egészen addig, míg fájdalmat okoz ez neked! Gondolj arra, amit Dávid mondott: »Nem akarok az Úrnak olyat áldozni, ami nekem semmibe sem kerül!« Miért nem kezdsz el hitben élni látás helyett?” Ezernyi érv villant át az agyamon, hogy miért nem tudom ezt megtenni, miért nem értelmes vagy hasznos ez. Ő azonban elébevágott, és így szólt: „Az ígémnek való engedelmesség a te felelősséged. A következtetést nyugodtan rám bízhatod.” Így folytatta: „Imaéleted azért erőteljes, mert sok mindened van. Nem érzel szükségét. Hozd magad olyan helyzetbe, hogy bennem kelljen bíznod! Ez forradalmasítani fogja az imaéletedet. Még valami, William. Gyakran imádkozol valamiért, pedig a te hatalmadban áll a saját imádságod teljesítése. Ez így valójában képmutatás. Ne kérjed az Atyát olyasminak a megtételére, amit te magad is megtehetsz! Befejezésül szeretnék neked egy dolgot mondani. Emlékszel, mit mondtam a tanítványaimnak a keresztről? Egész életedben próbáltad magad megkímélni az áldozatoktól és a szenvedéstől. Bármikor is tűnt fel az utadon a kereszt, kikerülted. Minden erőddel megpróbáltad megóvni, megmenteni az életedet. Aki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem!”

Ez volt az egész, amit mondott. Azután elment. És én boldog voltam. Örültem annak, hogy egyedül vagyok és térdre borulhatok. Több dologban döntésre kellett jutnom, és feltétlenül azonnal hozzá akartam fogni a cselekvéshez is.

William MacDonald

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

BÉKÉS: 2010. november 11-én temették Erdei László testvérét, akit az Úr 88 évvel ajándékozott meg. Gyülekezetünk avatott diakónusa, évtizedeken át hűséges előjárója, ének-zenekari tagként szolgált az Urat. A vigasztalás szolgálatát Paróczy Zsolt és Papp József lelkipásztor, valamint az énekkar és az unokák serege-éneke végezte.

TÖRÖKSZENTMIKLÓS: Gyülekezetünkben és körzetünkben az elmúlt időszakban négy testvérünk-től búcsúztunk a feltámadás reménységében: Mihály Miklósné és Bíró Imréné (Mezőtúrról), Jámor Márta és Csajági Zsuzsanna (Törökszentmiklósról).

H I R D E T É S E K

♦ Másfél szobás, 48 m²-es, Ecseri úti metróhoz 3 percre lévő, bútorozott, első emeleti, alacsony rezsijú lakás január 1-től **kiadó** 60 000 Ft + rezsijért. Tel.: 264-3050, vagy 30-530-6443.

♦ **Eladó** Kisvárdán, a Tompos úti lakótelepen 1. emeleti, 53 m²-es, 2 szobás, erkélyes lakás. + 36 20 886-3565.

♦ Pilisen családi ház **kiadó**. Budapest-Ferihegyi repülőtértől 26 km-re. Tel.: 0620-773-9332.

Egy lány Afrikából

Láng Emese misszionárius évek óta szolgál a Wycliffe Bibliafordítókkal Afrikában. 2011-ben néhány hónapra hazatér Magyarországra. Ebben az időszakban örömmel tart munkájukról élménybeszámolót. Március elejétől május végéig fogad meghívásokat. Kérjük a gyülekezeteket, a testvéreket, hogy éljenek ezzel a lehetőséggel, ismerjék meg egy lány szemén keresztül a misszionárius mindennapjait: hitét, küzdelmét és örömeit. Érdeklődni a (1) 257-4879-es telefonon vagy az emese_lang@wycliffe.org e-mail címen lehet. (A szerk.)

Apámnak

*A tél elvitte hatalmas hótakaróját,
a szél szoltárokat kanyarít a házak fölé,
nézd, apám, az ágak letörték a fagyban,
és a járda kövezete kopott.*

*A tuják koronája düllög,
bólogat a csendes szélre is,
mi hiába várjuk kíváncsi arcodat,
kapunkon a lábaid már nem hoz be.*

*Elmegyünk a kilométerek százain hozzád,
az angyalok háta mögött eléjük feléd,
de hiába keresünk a szélső sírban,
nem találunk senkit a mélyben.*

D. Nagy Imre

BékeHírnök – a Magyarországi Baptista Egyház hetilapja • Felelős kiadó: dr. Mészáros Kálmán egyházelnök • Felelős szerkesztő: Háló Gyula
• Tördelőszerkesztő: Papp Szabolcs • Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest VI., Benczúr u. 31. • Telefon: 352-9707/199 • Fax: 352-9993/103 • E-mail: bekehirkok@baptist.hu • www.bekehirkok.baptist.hu • Előfizetés és terjesztés (postázással, példányszámmal kapcsolatos kérések-kérdések): 352-9993/172 • A BékeHírnök csekk számlaszáma: 11706016-22163851 • Kéziratot nem adunk vissza és nem őrzünk meg. Lapzárta szerda este, átfutási idő három hét. A hirdetéseket megjelentetjük, tartalmukért felelősséget vállalni nem tudunk. • Nyomtatás: Mátyus Bt. • Telefon: 29/367-945 • Felelős vezető: Mátyus Gyula • HU ISSN 0133-1256 • HU ISSN 1588-0117 (on-line) • Ára: 120 Ft

Gyertyafényben

Csendre vágyunk, melegségre,
s várva várunk az estére;
újból várjuk, hogy másképp legyen,
mint számtalan régi ünnepen.

Ne is várjunk, legyünk öröm!
Mondjuk ki végre: köszönöm:
a Fiút, az Atyát, a hálát,
s a béke minden más forrását.

Küzdeni kell a lelkiünkkel,
s elszámolni mindenünkkel,
hogy minden mosoly legyen igaz
és szelíd szavunk szívből vigasz.

Csendre vágyunk, melegségre...
s csendben várunk az estére,
hogy majd a négyes gyertyafényben
élet szülessen a reményben.

Bognár Barnabás

Hiányod

Hiányod kínzó fájdalom,
idézlek túl a szavakon –
kérlek szülessen meg szívemben,
hogy élhess ne csak hitemben.

Láthatatlan fényű Isten,
műveidben látlak itt lenni.
Csendedbe von titkon Lényed,
Bűnt, szennyet tüstént eléget,

Áldott tűzben égő Lélek,
idegen Hozzád sem érhet.
Porig lesújtott térdemen,
imádlak térben, Végtelen.

Semmi nincs, mi kifejezne,
beköltöztél jelképekbe –
Te, ki trónolsz fenn a Mennyben,
mégis elférsz porszemekben.

Venyercsán László

Karácsonyi versek II.

részlet

Karácsony készül, emberek!
Szépek és tiszták legyetek!
Súroljátok föl lelketek,
csillogtassátok kedvetek,
legyetek újra gyermekek
hogy emberek lehessetek!

Wass Albert

Hittudományi áthallgatások

Együtműködési megállapodást írtak alá a Debreceni Református Hittudományi Egyetem és a Baptista Teológiai Akadémia rektorai.

A Debreceni Református Hittudományi Egyetem és a Baptista Teológiai Akadémia közti együtműködés fejlesztését, az intézmények szellemi erőforrásainak, anyagi lehetőségeinek koncentrált hasznosítását tűzték ki célul azzal a megállapodással, amelyet aláírtak Debrecenben a két felsőoktatási intézmény rektorai.

A megállapodás tartalmazza a már évtizedek óta létező együtműködés további menetét a különböző szakmai – oktatási, kutatási, tudományos – és más területeken. A közös ügyek intézésére nem hoznak létre állandó testületet, az intézmények kölcsönösen tanácskozási joggal képviseltethetik magukat szenátusaikban az együtműködéssel kapcsolatos döntéseket érintő napirend tárgyalása során, olvasható a dokumentumban.

A felek együtműködhetnek új képzések indításában és akkreditálásában, együtműködnek a doktorképzésben, tagjaik kölcsönösen részt vehetnek doktori fokozatszerzési eljárásban, indíthatnak közös kutatási projekteket összehangolt kutatási tevékenységgel, rendezhetnek közös szakmai szimpóziumokat és tudományos konferenciákat.

A megállapodás jelentőségéről szólva **Fazakas Sándor**, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem rektora a Deolnak a többi közt elmondta: lehetőséget kívánnak biztosítani arra, hogy a jövőben az együtműködés szabályozott mederben történjen. Egy-szersmind ki akarták fejezni ily módon is, hogy kölcsönösen számítanak egymás felsőoktatási tapasztalataira, az ökumenikus nyitottságra.

– Volt idő, amikor a teológiai akadémia hallgatói egyetemi szintű kiegészítő képzésben nálunk vettek részt vagy doktori tanfolyamot folytattak, és sor került arra is, hogy a mi teológiai tanára ott ideiglenesen helyettesített. Most szeretnénk bátorítást adni a hallgatóink számára is, hogy kölcsönösen egy-egy évre vagy félévre áthallgassanak a másik oktatási intézménybe. Erre lehetőség van, be lehet számíttatni a tárgyakat. Ugyanakkor mi is nyitottak vagyunk az akadémia hallgatói iránt, hiszen vannak olyan képzéseink, ahol nincs felekezeti megkötés. A baptista egyház és teológia is reformátori alapokon áll, a reformátori

egyházaknak egyik nagy iránya a református és az evangélikus mellett a baptista teológia és egyház. A baptisták is reformátoruknak tartják például *Kálvin Jánost*, és ugyanazt a bibliafordítást használják, mint mi. Vannak tehát olyan pontjai a közös történelemnek, amelyeket érdemes feltárni, amelyekből érdemes tanulni, ez is lehet közös kutatási projekt. Mindamelllett a régi és új egyházi zene terén is lehetnek olyan területek, amelyek lehetőséget nyújtanak közös munkálkodásra, közös projektekre.

Almás Tibor, a Baptista Teológiai Akadémia rektora úgy fogalmazott, hogy a két felsőoktatási intézmény együtműködése, amely már több évtizedes, eddig meglehetősen egyoldalú volt, csak az ő hallgatóik jöttek kiegészítő tanulmányokat folytatni a debreceni hittudományi egyetemre. Elérkezett azonban az ideje, hogy a kölcsönösség jegyében most már ők is segítsenek.

A rektor elmondta, hogy ő is a debreceni intézményben szerzett egyetemi szintű diplomát, és attól kezdve egy kicsit úgy tekint a debreceni hittudományi egyetemre, mint anyaintézményére. Buzdítja tehát a hallgatóit, a munkatársait is, hogy jöjjenek és itt folytassanak kiegészítő tanulmányokat. A nagy történelmi egyházak között a baptista egyház lényegében a református egyházhoz áll legközelebb, éppen ezért hitvallási problémák nem nehezítik az együtműködést, sőt nagyon jól kiegészíti egymást a két intézmény beállítottsága.

– Mivel Debrecenben teológiai szakon osztatlan képzés van, azok a református hallgatók, akik csak az alapképzésig szeretnének elmenni, nálunk ezt kiválóan meg tudják tenni. Most is van negyven-ötven olyan református hallgatónk, akik erre a képzésre iratkoztak be – idézhetjük a teológiai akadémia rektorát.

Gulyás Imre
(*deol.hu*)

A könyvesbolt nyitva tartása

A Baptista Könyvesbolt december 22-ig tart nyitva ebben az évben. Az ünnepek alatt zárva tart. Az új évben január 3-án, hétfőn nyit újból. Addig is mindenkinek hasznos és örömteli olvasást kíván a bolt vezetője: *Lonjánszki Andrea*